Hz. Muhammed (s.a.s.)

Hazırlayan
Mehmet ALİOĞLU

KONEVİ YAYINLARI
Siyer

Hz. Muhammed (s.a.s.)

Mehmet ALİOĞLU

Editör
Ramazan SÖNMEZ

Baskı
Dizgi Ofset

Safer 1430
Şubat 2009

KONEVÎ DER
Çiftemerdiven mah. Ahmet Özdemir sk. No: 17
Karatay/Konya
0332 353 85 36

Kısaltmalar

b. : bin: oğlu

c.c. : Celle celalühü: Şanı yüce oldu: Allah'ın (c.c.) yüceliğini ifade etmek için kullanırız.

Hz. : Hazreti: Başına geldiği özel isme bir saygı ifadesidir. İslam büyükleri için kullanılır.

r.a. : Radıyallahü anhü: Allah kendisinden razı olsun.

r.ha. : Radıyallahü anhüma: Allah kendisinden razı olsun.

s.a.s. : Sallallahü aleyhi vesellem: Allah'ın (c.c.) selamı ve esenliği Peygamberimizin (s.a.s.) üzerine olsun.

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm
Âlem O'nu Beklerken

Siyer Takvimi

İnsanlık tarihi
Hz. Âdem'le başladı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Hani, Rabbin meleklere, "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım." demişti. Onlar, "Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz sana hamdederek daima seni tesbih ve takdis ediyoruz" demişlerdi. Allah da, "Ben sizin bilmediğinizi bilirim" demişti.

Bakara Suresi 30. Ayet

İnsanlık tarihi Hz. Âdem'le başlar. Allah (c.c.), cennette, önce Hz. Âdem'i sonra da eşi Havva anamızı yaratmıştır. Bütün insanlar soy itibariyle Hz. Âdem'e dayanırlar. Onun için insanların erkeklerine "Âdemoğlu", kadınlarına da "Havvakızı" denilir. Hz. Âdem babamız yeryüzünde ilk insan olduğu gibi aynı zamanda Allah'ın (c.c.) güzel ve dosdoğru dinine çağırmak için seçtiği ilk peygamberdir.

Allah (c.c.) yarattığı bütün varlıkları ve özellikle de insanları çok sever. İnsanların doğru yoldan sapıp, hem bu dünyada hem de ahiret hayatında üzülmelerini asla istemez. Bunun için de insanları uyarsınlar ve unuttuklarını onlara tekrar hatırlatsınlar diye zaman zaman peygamberler göndermiştir. İlk insan ve ilk peygamber Hz. Âdem'den son peygamber olan bizim peygamberimize kadar pek çok peygamber gelmiştir.

İnsanlar, hastanın doktora ihtiyaç duyması gibi peygamberlere muhtaçtır. Çünkü manevi hastalıklarımızın tedavisini onlar yaparlar. İnsanlar bütün iyi ve güzel davranışları; Allah'ın (c.c.) varlığını ve birliğini, öteki dünyanın gerçek olduğunu, insanlara iyi davranmak gerektiğini hep peygamberlerden öğrenmişlerdir.

Biz bütün peygamberleri çok severiz. Çünkü onlar bütün hayatlarını hiçbir karşılık beklemeden in-

sanların iyiliği için harcamışlardır. Allah'ın (c.c.) bütün peygamberleri tek ve gerçek din olan İslam dinini anlatmaya çalışmışlardır. İslam bütün hayatımızı kuşatan ve varlığa yüce bir anlam vermemizi sağlayan en kutsal değerimizdir.

Kuran'ı Kerim'de, peygamberlere kimi zaman "Rasül", kimi zaman "Nebi" diye seslenilir. "Peygamber" kelimesi sayesinde değişik kültürlerle tanışmışızdır. Onlara "Elçi" diyerek dilimize misafir etmişizdir. Adları sadece Kuran'ı Kerim'de geçmekle kalmaz, aramızda isimleriyle de yaşarlar. Yüce Kitabımız gönderilen peygamberlerin yirmi beşinin ismini anar: Hz. Âdem, Hz. İdris, Hz. Nuh, Hz. Hud, Hz. Salih, Hz. İbrahim, Hz. Lut, Hz. İsmail Hz. İshak, Hz. Yakup, Hz. Yusuf, Hz. Eyyup, Hz. Şuayb, Hz. Musa, Hz. Harun, Hz. Davud, Hz. Süleyman, Hz. İlyas, Hz. Elyesa, Hz. Zülkifl, Hz. Yunus, Hz. Zekeriya, Hz. Yahya, Hz. İsa, Hz. Muhammed (s.a.s.).

Bütün toplumlara peygamber gönderilmesine rağmen bu peygamberlerden sadece dördüne kutsal kitap verilmiştir. Çoğumuz Dört Büyük Kitab'ı ve hangi peygamberlere verildiğini biliriz. Musa Peygamber ve Tevrat'ı, Davud Peygamber ve Zebur'u, İsa Peygamber ve İncil'i, bizim peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.s.) ve Kuran'ı Kerim'i ezbere sayarız. Hem Kuran'ı Kerim'i hem de diğer üç büyük

kitabı, Allah'ın (c.c) gönderdiğine iman ederiz. Bütün peygamberleri kendimize örnek edinir, geçmişimizde böyle insanların olmasından dolayı gurur duyarız. Hz. Âdem babamızdan bu yana bizim gibi Allah'ı (c.c), O'nun gönderdiği dini ve peygamberleri çok sevenler olduğu gibi onlardan nefret eden insanlarda vardı.

Hz. İsa peygamberden sonra bu insanlar Allah'ın (c.c.) gönderdiği doğru dini kendi isteklerine göre değiştirmişlerdi. Kötülük dünyayı ele geçirmişti. Mekke'de insanlar putlara tapıyor, ahlaksızlık yapıyor, akrabalarıyla iyi geçinmiyor, komşuluk haklarına önem vermiyor ve zenginler toplumun zayıflarını acımasızca eziyordu. Şimdi kulaklarımızla duysak bile inanamayacağımız çirkin davranışlar, o günlerde çok doğal karşılanır olmuştu. Kız çocuklarının öldürülmesi buna örnektir. O dönemde babalar kız çocukları olmasından utanırdı. Biraz büyüdükten sonra baba; kızını yanına alıp çöle götürür ve orada diri diri toprağa gömerdi.

Ama insanlar henüz bütün bunların kötülük olduğunun bile farkında değillerdi. Çünkü Cahiliye adetleri bütün toplumu çepeçevre kuşatmıştı.

- Her hayırlı işe 'Bismillahirrahmanirrahim' (Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla) diyerek başlanır.
- İlk insan ve ilk peygamber Hz. Âdem'dir.
- Kuran'ı Kerim'de yirmi beş peygamberin ismi geçer.
- Allah'ın (c.c.) insanları uyarmakla görevlendirdiği kimselere Rasül, Nebi, Elçi, Peygamber denmektedir.
- Allah (c.c.), Hz. Musa, Hz. Davud, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'e (s.a.s.) kitap göndermiştir.
- Dört büyük kitap; Tevrat, Zebur, İncil ve Kuran'ı Kerim'dir.
- Hz. Muhammed (s.a.s.) bütün peygamberlerin en sonuncusudur.
- Tarih boyunca bütün peygamberlere din olarak İslam gönderilmiştir.
- İslam, tek Allah'a (c.c) kulluk etmeye, ahirete iman etmeye, iyi ve güzel davranış sergilemeye bir çağrıdır.

Kelime Öğrenelim:

- İnsanların kendilerini köle ettikleri her türlü gerçek veya hayal ürünü tapılan şeye **"Put"** denir.
- İnsanları doğru yola ulaştırmak için Allah'tan (c.c) aldığı ilahi bilgileri insanlara tebliğ eden, seçilmiş kişiye "**Peygamber"** denir.
- Arapların İslam'dan önceki karanlık, sapıklık ve bilgisizlik içindeki yaşantılarına **"Cahiliye Dönemi"** denir.
- İnsanlık özelliklerine sahip olgun kimseye **"Âdem"** denir.

2. Bölüm
Fil Olayı ve Kutlu Doğum

Siyer Takvimi

Miladi 571
Fil Olayı oldu.
Peygamberimiz (s.a.s.) doğdu.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Rabbinin, fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi? Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı? Üzerlerine balçıktan pişirilmiş taşlar atan sürü sürü kuşlar gönderdi. Nihayet onları yenilmiş ekin yaprakları haline getirdi.

Fil Suresi

Allah (c.c), zalimlerin iyi insanları ve onların meydana getirdiği güzellikleri yok etmelerine izin vermeyecekti. Kötülük dünyaya hâkim olamayacaktı. Karanlığın ardından aydınlık gelecek, yüzler sonunda mutlaka gülecekti. Allah'a (c.c) savaş açanlar mutlaka yenileceklerdi. Peygamberimiz (s.a.s.) doğmadan önce Ebrehe ve ordusunun başına gelenler kötülük yapanların sonunu göstermesi açısından güzel bir örnekti.

Yemen Valisi Ebrehe, Kâbe'yi yıkmak istiyordu. Amacı Hıristiyanlığı bütün Arabistan'da yaymak ve ziyaret için insanların Kâbe yerine kendi yaptırdığı kiliseye gelmelerini sağlamaktı. Bu yolla aynı zamanda iyi bir kazanç kapısı da elde edeceğini düşünüyordu. Yemen'e çok büyük bir kilise yaptırması da bunun içindi. Ebrehe, yaklaşık altmış bin kişilik bir orduyla yola çıktı.Kendisi de bir file binerek orduya komutanlık yapıyordu.Ordu yavaş yavaş Mekke'ye doğru ilerlerken şehir sakinleri büyük bir telaş içinde dağlara doğru kaçmaya başlamışlardı bile. İçlerinde Peygamberimizin (s.a.s.) dedesi Abdülmuttalib'de vardı. Halk kendisinden Mekke'nin lideri olarak bir şeyler yapmasını ve bu yıkımı bir an önce durdurmasını istiyordu. Oysa kendi başına o ne yapabilirdi ki? Ebrehe'den önce kötü şöhreti bütün yarımadada duyulmuştu. Sadece Yemen Valisi olmak yetmiyor-

du Ona. Bütün dünyayı ele geçirmeliydi. Gerekirse karşına çıkan insanları öldürmeli, canlıları ezmeli, binaları yıkmalı, taş taş üzerinde bırakmamalıydı. Bunun için Abdülmuttalib ondan Kâbe'yi yıkmaması için ricada bulunsa bile fayda vermeyeceğini biliyordu. Yine de Mekke halkını kırmayıp Ebrehe ile görüşmeye gitti.

Abdülmuttalib, ordunun konakladığı yere varınca bütün şehir halkının malının yağmalanmış olduğunu gördü. İçlerinde kendi develeri de vardı. Abdülmuttalib Ebrehe'nin huzuruna varınca; ***"Ey Kral! Kâbe'nin sahibi ve koruyucusu ben değilim. Ben sadece develerin sahibiyim, onlardan sorumluyum. Onları bana geri vermeni istiyorum. Bugün ben senden güçsüzüm. Sen de bütün evrenin sahibi Allahtan (c.c) güçsüzsün. Bunu unutma."*** dedi. Ebrehe'yi şaşırtan bu konuşma aslında bir gerçeğin ifadesinden başka bir şey değildi. Ama söylenenler Ebrehe'yi ikna etmedi. Binlerce yıllık mirası zalimce, bir anda yok edebileceğini düşündü. Oysa bir kralın akıllı olması, geçmişten ders alması gerekmez miydi? Tarih boyunca haksızlık yapanların başına nelerin geldiğini bilmiyor olamazdı. Hatırlaması için belki de başına gelecekleri görmesi gerekiyordu.

Allah'ın (c.c) Kuran'ı Kerim'de 105. sure olan Fil Sure'sinde anlattığına göre o gün Ebrehe kocaman

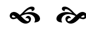
filleriyle tam Kâbe'yi yıkmak üzere harekete geçince havada birden binlerce kuş uçuşmaya başladı. Bunlar; biri ağızlarında iki tanesi de ayaklarında olmak üzere toplam üçer adet, kurşun gibi sert çakıl taneleri taşıyorlardı. Kuşlar, bu taşları Ebrehe'nin askerleri üzerine büyük bir isabetle teker teker bırakmaya başladılar. Çakıl tanelerinin değdiği askerler büyük bir feryatla yere yığılıyor, vücutlarında derin yaralar açılıyordu. Ebrehe'nin sırtına bindiği ve en çok güvendiği fili de olduğu yere çökmüş, bütün çabalara karşın asla yerinden bir daha hareket etmemişti. Askerler sağa sola kaçışıyorlar, bunun kendilerine Allah'ın (c.c.) büyük bir cezası olduğunu haykırıyorlardı. Kuşlar işlerini bitirip oradan ayrılınca ortalık tıpkı talan edilmiş bir ekin tarlası görüntüsüne bürünmüştü. Allah (c.c.), evini düşmanlardan korumuştu. Ebrehe, sağ kurtulan fakat çoğu yaralı askerleriyle arkasına bile bakmadan perişan bir şekilde Yemen'in yolunu tuttu. Bu olay O'na, askerlerine, Mekkelilere ve kıyamete kadar Fil Suresi'ni okuyan herkese iyi bir ders oldu.

Fil Olayı'nın üzerinden yaklaşık iki ay geçmişti. Hayat devam ediyor, günler böylece geçip gidiyordu. Abdülmuttalib, gittiği yolculuktan geri dönmeyen oğlu Abdullah'ı düşünüyordu. Ölüm haberini aldığı oğlu Abdullah çok güzel yüzlü, yumuşak huylu, utangaç biriydi. Mekke'nin bütün genç kızları onunla evlenmeyi arzu etmişlerdi. O ise namus ve

ahlakıyla hemen herkesin beğendiği Âmine ile evlenmişti. Fakat daha ilk çocuğunu bile göremeden bu dünyadan ayrılmış, bebek Muhammed (s.a.s.) gözlerini hayata yetim olarak açmıştı. Abdülmuttalib hüzün ve hasretle içini çekti. Eğer Abdullah yaşasaydı Fil Olayı'nı kendisinden sonra insanlara anlatmak ona düşecekti. Oysa o yoktu. Abdülmuttalib, yine de umutsuz değildi. İşte torunu dünyaya gelecekti. Olanları O'na anlatabilirdi.

-***"Müjde Abdülmuttalib, bir erkek torunun oldu."*** diyen bir sesle irkildi. Gözleri sevinçle parlayan ihtiyar dedenin sevincine diyecek yoktu. Adama büyük bir hediye vereceğine dair söz verdi. Torununu bir an önce görmek istiyordu. Koşar adımlarla eve vardı. Kucağına aldığı bu erkek çocuk ne güzel bir hediyeydi. Babasının acısını unutturacak kadar güzel bir hediye... Allah'ın (c.c.) överek insanlara gönderdiği, insanların da severek kabul ettiği bir hediye… Dedesi çocuğa ***'Göktekilerin ve yerdekilerin övdüğü kişi'*** anlamına gelen "Muhammed" adını koydu.

Hz. Muhammed'in (s.a.s.) doğumu dünyanın pek çok yerinde birtakım olağanüstü olayların gerçekleşmesine neden oldu. Kâbe'deki putlar kendiliğinden yerlere yıkıldı, İran'da insanların yüzyıllardır tapmakta oldukları ateş söndü. Âmine meleklerin, onun döşeğini sermek, kendisini selamlamak için yerden göğe kadar ufku doldurduklarını söyledi.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Yemen Valisi Ebrehe Kâbe'yi yıkmak istedi.
- Ebrehe'nin amacı Hıristiyanlık dinini yaymaktı.
- Fil Olayı Mekke yakınlarında meydana gelmiştir.
- Fil Olayı Peygamberimiz (s.a.s.) doğmadan yaklaşık iki ay önce oldu.
- Peygamberimiz (s.a.s.) Arabistan'ın Mekke şehrinde dünyaya geldi.
- Peygamberimiz (s.a.s.) 20 Nisan 571 tarihinde doğdu.
- Peygamberimizin (s.a.s.) ismi olan Muhammed; 'göktekilerin ve yerdekilerin övdüğü kişi' anlamına gelir.
- Peygamberimizin (s.a.s.) dedesinin ismi Abdülmuttalib'tir.
- Peygamberimizin (s.a.s.) babasının ismi Abdullah'tır.
- Peygamberimizin (s.a.s.) annesinin ismi Amine'dir.

Kelime Öğrenelim:

- Hıristiyanların ibadet yaptıklara yere **"Kilise"** denir.
- Hz. İsa'nın doğumunu tarih başlangıcı olarak kabul eden takvime **"Miladi Takvim"** denir.

3. Bölüm
Çölde Özgürlük

Siyer Takvimi

Miladi 571

Peygamberimiz (s.a.s.)
Sütanneye verildi.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Ey Muhammed! Senin göğsünü açıp genişletmedik mi? Belini büken yükünü üzerinden kaldırmadık mı? Senin şanını yükseltmedik mi? Şüphesiz güçlükle beraber bir kolaylık vardır. Gerçekten, güçlükle beraber bir kolaylık vardır. Öyleyse, bir işi bitirince diğerine koyul. Ancak Rabbine yönel ve yalvar.

İnşirah Suresi

Kutlu doğumdan yedi gün sonra Peygamberimizin (s.a.s.) dedesi Abdülmuttalib, torunu için evinde büyük bir ziyafet verdi. Böylece hem torununu Mekke'ye tanıtmış olacak, hem de atalık görevini yerine getirecekti. Çünkü Hz. Peygamber (s.a.s.) bir yetimdi. Babasını hiç göremeyecekti. Dedesi onun bakımı için artık her şeyi düşünmeliydi.

O dönemde yaygın bir gelenek vardı. Aileler, yeni doğan çocuklarını sağlıklı büyümeleri ve anadilleri olan Arapçayı güzel konuşmaları için Mekke dışına gönderirlerdi.

Birçok aile gibi Abdülmuttalib'de torununun, havası çok sıcak ve kuru olan Mekke'den bir an önce serin bir bölgede yetişmesi gerektiğini biliyordu. Köylerden çocuklara sütanneliği yapmak için gelen ailelerden bir kadın araştırıldı. Hz. Peygamber (s.a.s.) yetim olduğu için hiçbir sütanne O'nu almak istemedi. Umdukları ücreti alamayacaklarını düşünüyorlardı.

Halime adında bir kadın şehre gelmekte biraz geç kalmıştı. Çünkü üzerine bindiği binek bakımsızlıktan yorgun ve bitkin düşmüştü. Bütün kadınlar çoktan birer çocuk bulmuşlardı bile. O ise geriye eli boş bir şekilde dönmek istemiyordu. Çaresiz yetim Muhammed'i (s.a.s.) almayı kabul etti. Biraz duraksamasına rağmen küçük çocuğu şefkatle kucağına

bastı. Böylece Allah (c.c), Hz. Peygamber'le (s.a.s.) sütannesini buluşturmuş oldu.

Mekke'de bütün hazırlıklar bittikten sonra Halime köyüne doğru yola çıktı. Peygamberimizin (s.a.s.) yeni ailesine getireceği bereket yolculuktan itibaren ortaya çıkmaya başladı. Gelirken güçsüzlükten dolayı en arkada kalan binekleri hemen herkesi geçti.

Küçük Muhammed (s.a.s.), bir çocuk için uzun sayılabilecek bir süre Halime ailesinin yanında kaldı. Yeni aile O'na annesini aratmayacak bir titizlikle baktı. Kaldığı köyün havası Peygamberimize (s.a.s.) yaramıştı. Yetim Muhammed (s.a.s.), sağlıklı ve gürbüz bir çocuk olmuştu. Sütkardeşleri Abdullah ve Şeyma'da kısa sürede O'nu kardeş gibi görüp sevdiler. Aynı sofrada oturup beraberce yemek yediler. Eşyalarını öz kardeşleriymiş gibi paylaştılar. Birlikte çok güzel oyunlar oynadılar. Hz. Muhammed (s.a.s.) beş yaşına kadar bu köyde mutlu günler geçirdi. Halime ailesi için O, karşılığında ücret alınması için bakılan bir çocuk yerine aileden biri gibi olmuştu.

Her yerde büyük bir kıtlık ve fakirlik hüküm sürmesine rağmen onların evi küçük Muhammed'in (s.a.s.) gelişiyle birlikte bereket ve bolluğa kavuşmuştu. Ailenin tüm fertleri O'nunla yaşamaktan mutluluk duyuyorlardı.

Ancak Halime O'nu ailesine geri götürmesi gerektiğini biliyordu. Çocukları Şeyma ile Abdullah'ı düşündü. Kendisinden uzakta yaşasalardı kim bilir, onları ne kadar özlerdi. Âmine'de kendisi gibi bir anneydi. Bu düşüncelerle Halime, küçük Muhammed'i (s.a.s.) istemeyerek de olsa ailesine teslim etti. Gözyaşları içinde ona el sallayarak evine geri döndü.

Kim bilir belki bir gün yine karşılaşırlardı.

- Peygamberimiz (s.a.s.) doğmadan önce babası vefat ettiği için O'nun sorumluluğunu dedesi Abdülmuttalib üstlendi.
- Peygamberimiz (s.a.s.) doğduktan yedi gün sonra kendisi için büyük bir ziyafet verildi.
- Küçük yaşlarda sütanneye verildi.
- Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında sütanneye verilme geleneği çocuğun sağlıklı büyümesi ve anadili olan Arapçayı güzel konuşma becerisi kazanması içindi.
- Peygamberimizin (s.a.s.) sütannesinin ismi Halime'dir.
- Sütannesinin yanında beş yaşına kadar kalan Peygamberimiz (s.a.s.), orada çok güzel bir çocukluk geçirdi.

Kelime Öğrenelim:

- **"Bereket"** bolluk, uğur ve hayır anlamına gelir.

4. Bölüm
Güle Güle Anne

Siyer Takvimi

Miladi 577
Peygamberimizin (s.a.s.) annesi Âmine vefat etti.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Kuşluk vaktine yemin olsun! Karanlığı çöktüğü zaman geceye yemin olsun ki; Rabbin seni terk etmedi, sana darılmadı da. Muhakkak ki ahiret senin için dünyadan daha hayırlıdır. Şüphesiz Rabbin sana verecek ve sen de memnun olacaksın. Seni yetim bulup da barındırmadı mı? Seni yolunu kaybetmiş olarak bulup da doğru yola iletmedi mi? Seni ihtiyaç içinde bulup da zengin etmedi mi? Öyleyse sakın yetimi ezme! Sakın isteyeni azarlama! Rabbinin nimetine gelince; işte onu anlat.

Duha Suresi

Hz. Muhammed (s.a.s.), artık annesiyle birlikteydi. Günler geçiyor, O'da yavaş yavaş büyüyordu. Mahallede arkadaşlarının babaları her akşam evlerine dönüyorlardı. Peki, O'nun babası neredeydi? Belki de uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Eğer böyleyse ne zaman dönecekti?

Annesi zaman zaman oğluna babasını anlatmak istiyordu. Fakat bir çocuğa hiç görmediği babasını anlatmak çok zordu. Bu amaçla O'nu Medine'de oturan dayılarının yanına götürmeye karar verdi. Yanlarına dadısı Ümmü Eymen'i de alarak yola çıktılar. Küçücük bir çocuk uzun bir yolculuğa çıkıyor, yeni insanlar ve yeni yerler görme imkânı buluyordu. Medine'de dayılarının yanında bir ay kadar kalan Hz. Muhammed (s.a.s.), babasının mezarını da ziyaret etmiş oldu.

Burada oynadıkları oyunlar hiç aklından çıkmadı. Özellikle dayılarının bahçesinde bulunan havuzda arkadaşlarıyla oynadıkları oyunların tadı bir başkaydı. Yüzmeyi burada öğrenmiş ve daha sonraki yıllarda bunu herkese tavsiye etmişti.

Nihayet dönme vakti gelmişti. Hz. Muhammed (s.a.s.) annesi Âmine ve Ümmü Eymen ile birlikte Mekke'ye gitmek üzere yola koyuldular. Ebva Köyü'ne vardıklarında Peygamberimizin (s.a.s.) annesi kendisini iyi hissetmediğini söyledi. Zorunlu olarak

burada konaklamak gerekmişti. Hastalığın sonunda daha otuz beş yaşında gencecik bir kadın olan Âmine burada vefat etti. Ümmü Eymen Peygamberimizin (s.a.s.) dayılarının da yardımıyla konakladıkları yerde bir ağacın altına onu defnetti.

Hz. Peygamber'in (s.a.s.), sütannesinden ayrıldıktan sonra duyduğu üzüntü buruk bir üzüntüydü. Sütannesini tekrar görme umuduyla ayrılıyordu yanından. Ama annesinden ayrıldıktan sonra onu bir daha göremeyecekti. Küçük Muhammed (s.a.s.) bunun farkındaydı. Artık hem yetim hem de öksüzdü. Küçük yaşında hayatın en büyük zorluklarıyla karşı karşıyaydı. Hüzün içinde Mekke'ye doğru yola çıktılar.

Ümmü Eymen ile Hz. Muhammed (s.a.s.) yalnız başlarına şehre dönmüşlerdi. Âmine yanlarında yoktu. Abdülmuttalib gelinini soran gözlerle onlara baktı. Ümmü Eymen'in başının eğik olması, Hz. Muhammed'in (s.a.s.) üzüntüden konuşmaması korkusunun artmasına sebep oldu. Olan olmuştu. Hz. Muhammed (s.a.s.) babasından sonra annesini de kaybetmişti. Hz. Muhammed (s.a.s.), annesini kaybeden bir kuş yavrusu kadar yalnızdı artık. Zorlu bir sınav daha... İyi ki dedesi vardı.

Abdülmuttalib'in omuzlarına bir ağırlık çökmüştü. Küçük torununu merhametle kucaklayıp öptü. Gözlerinin içine bakıp:

-Artık beraberiz küçüğüm. Ayrılmayacağız, dedi.

İhtiyar dede küçük torunun ellerinden sıkıca tutup yürüdü. Sokakları geçtiler. Ümmü Eymen arkalarında evlerinin bulunduğu Haşimoğulları Mahalle'sine geldiler. Peygamberimiz (s.a.s.) üzüntü içinde evlerine baktı. Ev buram buram annesi kokuyordu.

-***Anneciğim! Bilsen seni ne kadar özlüyorum,*** dedi Peygamberimiz (s.a.s.) gözyaşları içinde.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Sütannesi Peygamberimizi (s.a.s.) Mekke'ye geri getirdi. Küçük çocuğu ailesine teslim etti.
- Annesi Âmine ile dayılarını görmek için Medine'ye gitti.
- Orada babasının mezarını da ziyaret etti.
- Bu yolculuk dönüşünde annesi Âmine Ebva köyünde rahatsızlandı. Burada vefat etti.
- Dadısı Ümmü Eymen ile Mekke'ye dedesinin yanına döndü.

Kelime Öğrenelim:

- Ölen bir kimseyi toprağa vermeye "**Defin**" denir.

5. Bölüm
Ebu Talib'in Kanatları Altında

Siyer Takvimi

Miladi 579
Dedesi Adülmuttalib vefat etti.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Kureyş'in güvenlik ve esenliği için, Kış ve yaz yolculuklarında güvenlik ve esenliğe kavuşturduğu için, Artık onlar bu Beyt'in (Kâbe'nin) Rabbine kulluk etsinler.

Kureyş Suresi

Abdülmuttalib, Mekke'nin ileri gelenlerindendi. Sözü dinlenir, hatırı sayılırdı. İnsanlar işlerini ona danışıp söylediklerini yaparlardı. Şehrin bütün dertleriyle ilgilenen Abdülmuttalib, bu arada torununu da ihmal etmiyordu.

Annesi öleli iki yıl olmuştu. Abdülmuttalib, her gittiği yere küçük çocuğu da götürüyor, O'na kimi zaman bir anne, kimi zaman bir baba sevgisi ve sıcaklığı gösteriyordu. Mekke ileri gelenleri ile yaptığı her toplantıda başköşede onunla oturuyordu. Mekke'de bir yıl kuraklık baş göstermişti. Yağmur duasında en önde dedesiyle birlikteydi. Mekkeliler şimdiye kadar böyle bir durumla pek karşılaşmamışlardı. Çoğu çocuklarını bir kez bile öpmemişti. Lider olarak gördükleri Abdülmuttalib ufacık bir çocuğa niçin bu kadar ilgi gösteriyordu? Onlar için Abdülmuttalib'in torununa karşı davranışları anlaşılacak gibi değildi. Şefkat kalplerinden kuş olup uçmuştu uzak diyarlara. Haberleri yoktu.

Evet, Abdülmuttalib torunu seviyordu. O'nu korup kolluyordu. Ama dedenin bu ilgisi sadece anne-babasını küçük yaşta kaybetmesinden değildi. Ona göre Peygamberimiz (s.a.s.) ileride çok saygın bir kişi olacaktı.

Hz. Muhammed (s.a.s.), sekiz yaşına kadar dedesiyle birlikte yaşadı. Abdülmuttalib bu sırada sek-

sen iki yaşındaydı. İyiden iyiye yaşlanmıştı. Bir gün oğlu Ebu Talib'i yanına çağırdı. Kendisi öldükten sonra torununa bakmasını vasiyet etti.

Peygamberimiz (s.a.s.) annesinin ölümünden iki yıl sonra dedesini de kaybetti. Onun ölümü Peygamberimizi (s.a.s.) çok üzdü. O, küçük Muhammed'in (s.a.s.) bu dünyadaki son sığınağıydı. Bir köşede sessizce ağlaması bu yüzdendi. Omzunda bir el hissetti. Bu şefkatli elin sahibi amcası Ebu Talib'di. O'nu ayağa kaldırdı ve evine götürdü.

Artık Peygamberimizi (s.a.s.) sıkıntı içinde geçecek yıllar bekliyordu. Çünkü amcasının evi kalabalıktı ve maddi durumu da iyi değildi. Hz. Muhammed (s.a.s.), kısa sürede aileye katkı yapmasının gerekliliğini anladı. Bundan dolayı çobanlık yaptı. Amcasıyla birlikte ailenin geçimini üstlendi.

Ebu Talib birçok Mekkeli gibi ticaretle uğraşıyordu. Sık sık Şam'a gidiyor, uzun süre gelmiyordu. Peygamberimiz (s.a.s.) bu yolculuklardan birinde amcası Ebu Talib'den kendisini de götürmesini istedi. Amcası kısa bir tereddütten sonra Peygamberimizin (s.a.s.) bu isteğini kabul etti. Birlikte Şam'a doğru uzun bir yolculuğa çıktılar.

Artık çobanlıktan sonra atalarının mesleği olan ticareti de öğrenmek için ilk adımlarını atıyordu.

- Peygamberimize (s.a.s.) sekiz yaşına kadar dedesi Abdülmuttalib baktı.
- Dedesinin vefatından sonra vasiyeti üzerine bakımını amcası Ebu Talip üstlendi.
- Aileye katkı sağlamak amacıyla hem kendilerinin hem de Mekkeliler'in koyun ve develerini güderek çobanlık yaptı.
- Amcası Ebu Talib ile birlikte ticaret için Şam'a yolculuk yaptı.
- Böylece ömür boyu geçimini sağlayacak bir meslek öğrenmiş oldu.

Kelime Öğrenelim:

- Anne ve babasını küçük yaşlarda kaybeden kişiye "**Öksüz**" denir.
- Bir kimsenin sözlü veya yazılı olarak bildirdiği, ölümünden sonra arkasından yapılmasını istediği şeye **"Vasiyet"** denir.

6. Bölüm
Erdemliler Topluluğu

Siyer Takvimi

Miladi 591
Hılfül-Fudul'a katıldı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Yeryüzü kendine has bir sarsıntıya uğratıldığı, içindekileri dışarıya çıkarıp attığı ve insan, "Ona ne oluyor?" dediği zaman, işte o gün yer kendi haberlerini anlatır. Çünkü Rabbin ona (öyle) vahyetmiştir. O gün insanlar amellerinin kendilerine gösterilmesi için bölük bölük kabirlerinden çıkacaklardır. Artık kim zerre ağırlığınca bir hayır işlerse, onun karşılığını görecektir. Kim de zerre ağırlığınca bir kötülük işlerse, onun cezasını görecektir.

Zilzal Suresi

Peygamberimizin (s.a.s.) çocukluk ve gençlik çağlarında Mekke, bütün kötülüklerin hüküm sürdüğü bir şehirdi. İnsanlar Allah'ı (c.c.) bırakıp putlara ibadet ediyor, içki, kumar, faiz ve haksızlık almış başını gidiyordu.

Ama Peygamberimiz (s.a.s.), Allah'ın (c.c) koruması altında olduğu için bunların hiçbirine bulaşmamıştı. O çocukluk ve gençliğinde hiç puta tapmamıştı. İçki içmemiş, kumar oynamamıştı. Kötülüklerin anası olan bu alışkanlıklar olmayınca elbette yalan söylediği de görülmedi. Kimsenin hakkını yemez, haksızlık yapandan da nefret ederdi.

Elbette şehirde Peygamberimizle (s.a.s.) birlikte haksızlıklara karşı olan iyi insanlar az da olsa vardı. Bu kişilerden biri de Abdullah b. Cüdan'dır. Bunlar soy olarak haksızlıktan nefret eder, ellerinden geldiğince bunu önlemeye çalışırlardı. Abdullah b. Cüdan, Mekke'nin ileri gelen Haşim, Muttalib, Esed, Zühre ve Teym oğullarını haksızlıkla mücadeleye davet etti. Kabileler Abdullah b. Cüdan'ın davetine olumlu karşılık verdiler. Bunlar arasında Hz. Muhammed'de (s.a.s.) vardı. Daveti kabul edip katılanlar böylece Hilful-Fudul'u (Erdemliler Topluluğu) kurmuş oldular. Artık Mekke halkından veya dışarıdan gelen birisi haksızlığa uğradığı zaman toplantıda bulunanlar bunu önlemek için ellerinden geleni yapacaklardı.

Abdullah b. Cüdan'ın evinde konuşulanlar lafta kalmadı. O günlerde Mekke'ye develeriyle mal getirmiş bir tüccar vardı. Pazarda Ebu Cehil'e mallarını satmış parasını almak için ona birkaç gün mühlet vermişti. Fakat Ebu Cehil süresi dolduğu halde borcunu ödemiyordu. Üstelik malları alırken diğer alıcıları da engellemiş, malı ucuz bir fiyata almıştı. Çaresiz kalan adam Hz. Muhammed'in (s.a.s.) yanına giderek durumu anlattı. Hz. Muhammed (s.a.s.) ve arkadaşları haksızlığa uğramış bu kişiyi korumaları altına aldılar. Hakkını mutlaka alacaklardı. Bu amaçla ilk olarak Hz. Muhammed'i (s.a.s.) sözcü olarak görevlendirdiler. Ebu Cehil'in evine giden Hz. Muhammed (s.a.s.) malları tüccara geri vermesini istedi. Bu cesur hareket Ebu Cehil'i korkutmuştu. Malları tüccara geri vermek zorunda kaldı. Fakat diğer alıcılar onun tepkisinden çekindikleri için malları almak istemediler. Bunun üzerine Hz. Muhammed (s.a.s.) malları satın alarak sorunu çözmüş oldu. Bu olay haksızlığa karşı birleşmenin önemini Mekkelilere göstermişti.

Peygamberimiz (s.a.s.) bu topluluğun yaptıklarını hep övmüştü: ***"İslam geldikten sonra da böyle bir anlaşmaya çağrılsam tekrar katılırım"*** demiştir. O günlerde verdiği Hakkın ve haklının yanında olma sözünü ölünceye kadar hayatında hep uygulamıştır.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Peygamberimiz (s.a.s.) yirmi yaşında Mekke'de oluşturulan Hilful- Fudul'a (Erdemliler Topluluğu) katıldı.
- Bu üyelerin yaptığı toplantıda Mekke dışından gelen kişilerin zulme uğradıkları takdirde haklarının alınacağı kararı alınmıştı.
- Anlaşmaya Haşim, Muttalib, Esed, Zühre, Teym-oğulları katıldılar.
- Böylece toplumda zenginlerin güçsüzlere haksızlık yapması engellenmiş oldu.

Kelime Öğrenelim:

- **"Ebu Cehil"** bilgisizliğin, haksızlığın ve adaletsizliğin önderi anlamına gelir.

7. Bölüm
Mutlu Bir Yuvanın Kuruluşu

Siyer Takvimi

Miladi 596

Hz. Hatice (r.ha) ile evlendi.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Şüphesiz sana pek çok nimet verdik. O halde, Rabbin için namaz kıl, kurban kes. Doğrusu sana kin güden, soyu kesik olanın ta kendisidir.

Kevser Suresi

Artık Peygamberimiz (s.a.s.) yirmi beş yaşına gelmişti. Ticaretle uğraşmaya devam ediyordu. Güvenilir olması dolayısıyla Mekke'de haklı bir şöhretin sahibi olmuştu.

Herkes O'nun yaptığı ticareti övüyor, mallarını O'na teslim etmek istiyordu. Bunlardan biri de Mekke'nin zengin kadınlarından biri olan Hatice'dir. Hatice kendine güvenilir bir ortak arıyordu. İşleri yürütecek bir ortak bulmak o günlerde son derece zordu.

Aradığı kişi hem ticaretten anlayacak hem de dürüst olacaktı. Ortakları yüzünden son zamanlarda yaptığı ticaretten kârı da azalmıştı. Yakın çevresiyle görüştü. Konuştuğu herkes Hz. Muhammed'i (s.a.s.) öneriyordu. Onların da onayını alarak ortaklık teklif etmek için hizmetçisi Meysere'yi gönderdi. Peygamberimiz (s.a.s.) bu teklifi seve seve kabul etti. Artık Muhammed (s.a.s.) ve Hatice ticaret için ortak olmuşlardı.

İlk ticari yolculuk Şam'a yapıldı. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra yola çıkıldı. Bu yolculuğa Meysere de katılmıştı. O hem Hz. Muhammed'e (s.a.s.) yardım edecek, hem de yeni ortağı yakından tanımış olacaktı. Peygamberimiz (s.a.s.) Şam'a yıllardır ticaret için geliyordu. Malları kimlere satması gerektiğini, kimlere güveneceğini gayet iyi biliyordu. Bu gelişinde de tecrübesi ve dürüstlüğü sayesinde kısa zamanda malları sattı. Beklenenin üstünde kâr etti. Meysere, genç Muhammed'e (s.a.s.) oldukça güveni-

yordu. Bu yüzden Hatice'yi de ortaklık konusunda hep yüreklendirmişti.

Kâr eden kervan geriye boş dönmedi. Şam'dan, Mekke'de az bulunan mallardan alarak yolculuğa çıktı. Mekke'ye dönen kervanda herkes mutluydu. En başta da Hz. Muhammed (s.a.s.)… Üzerine aldığı sorumluluğu başarıyla yerine getirmiş, kendisine güvenenleri haklı çıkarmıştı. Meysere yolculuk boyunca O'nun yanından hiç ayrılmamıştı. Dönüşte Meysere olanları Hatice'ye bir bir anlattı:

- Efendim! Muhammed! Her şeyden doğru sözlü; sonra doğru kararlar veriyor, kimseye ihanet etmiyor. Etrafındakilere güven veriyor. Kesinlikle katı kalpli değil. Bu yüzden insanlar çevresinden dağılıp gitmiyorlar. Şaşırdım kaldım, herkesi dinliyor. Ama şaşkınlığım herkesi dinlemesine değil elbet. Söylenenleri dinliyor, kimsenin sözünü kesmiyor. Ama sadece sözün güzeline ve doğrusuna kulak kesiliyor. Şu bizim Ebu Kebşe var ya! Hâşâ! Onunla kıyası mümkün değil. Çok az kişide gördüm bu özellikleri Efendim Hatice...

Hatice düşündü. Aklını ve kalbini yokladı. Kervan sağ salim gelmişti. Alışveriş kârlı bitmişti. Ama her şeyden önce karşısında özüyle sözüyle güzel bir insan vardı. Evet, Hatice doğru yoldaydı.

Mekke'nin zenginlerinden birçok kez evlenme teklifi alan Hatice, bunlardan hiçbirini kabul etmemişti. Çünkü O, servetten daha çok insani erdemlere değer veren bir kadındı. Diğerleri ona malı için evlilik teklif ediyorlardı. Şan ve şöhret peşindeydiler.

Karar vermeliydi. Ya Peygamberimizi (s.a.s.) ve güzel ahlakını seçecekti, ya da diğerlerini… O, Peygamberimizi (s.a.s) seçti. Arkadaşı Nefise aracılığıyla düşüncesini Hz. Muhammed'e (s.a.s.) bildirdi. Peygamberimize (s.a.s.) evlenme teklifi yaptı. Hz. Muhammed (s.a.s.) yirmi beş, o ise kırk yaşındaydı. Teklifi kabul etmesi Hz. Muhammed'in (s.a.s.) aynı düşünceleri paylaştığını gösteriyordu.

Mutlu bir yuva böylece kurulmuş oldu. İlk çocukları Kasım'dı. Kasım, bölen, ayıran demekti. Peygamberimiz (s.a.s.) eşi Hatice'ye duyduğu sevgiyi ilk çocuğu Kasım'a bölüştürdü. Mekkeliler Hz. Muhammed'i (s.a.s.) Ebu'l Kasım diye anar oldular. O, Kasım'ın babasıydı artık. Ne var ki küçük Kasım çok küçük yaşlarda vefat etti. Çok sevdiği çocuğunu kaybetmişti. Daha sonra Zeynep oldu. Zeynep değerli taş, paha biçilemez mücevher anlamına geliyordu. Allah (c.c), aileye kaybettiklerini benzerini hediye etmişti. Üçüncü çocuk güzel bir kızdı. Yanakları ve yüzü dolgun bu sevimli kıza Ümmü Gülsüm adını verdiler. Rukiye ufak tefekti ama görenleri he-

men etkileyen bir güzelliği vardı. Peygamberimizin (s.a.s.) beşinci çocuğu Fatma'ydı. Peygamberimiz (s.a.s.) O'nu kundakta ilk gördüğünde *'Sen ve senin çocukların bu dünyada kötülüklerden ahirette ise cehennemden uzak olsun'* diye dua etmişti. Peygamberimiz (s.a.s.) ve eşi Hatice'nin son çocukları Abdullah'tı. Allah'ın (c.c.) bu değerli armağanını sevinçle karşıladılar. Başkasının değil Allah'ın (c.c) kulu olsun istediler.

- Peygamberimiz (s.a.s.) gençlik yıllarında ticaretle uğraştı.
- Ticaret ile uğraşırken dürüstlük ve güvenirliliği sayesinde bütün toplumda tanınır hale geldi.
- Gençlik yıllarının önemli bir olayı da yirmi beş yaşında Hz. Hatice (r.ha) ile evlenmesidir.
- Hz. Hatice (r.ha) ile uzun yıllar sürecek mutlu bir evlilik yaptı.
- Bu evliliklerinden altı çocukları oldu. Bunların adları Kasım, Zeynep, Rukiye, Ümmü Gülsüm, Fatma ve Abdullah'tır.

Kelime Öğrenelim:

- Bir toplumda kişilerin davranışlarını düzenleyen ve herkesin uyması gereken kurallara **"Ahlak"** denir.

8. Bölüm
Siyah Taş

Siyer Takvimi

Miladi 605

Hacerü'l-Esved'in yerine konulmasında hakemlik yaptı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

İncir ve zeytine and olsun. Sina dağına and olsun. Bu güvenli Mekke şehrine and olsun ki; Biz, gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık. Sonra aşağıların aşağısına indirdik. Ancak, iman edip yararlı işleyenler bunun dışındadır. Onlar için devamlı bir mükâfat vardır. Böyle iken, hangi şey sana hesap ve cezayı yalanlatıyor? Allah, hükmedenlerin en iyi hükmedeni değil midir?

Tin Suresi

Aradan günler, haftalar, aylar ve yıllar geçti. Dünya bildiğimiz o yaşlı dünyaydı. Kervanlar aynı yollarda yolculuk yapmaya devam ettiler. Şehirde panayırlar kuruldu. İnsanlar putların önünde saygıyla eğildiler. Yeni bebekler dünyaya geliyor, yaşlananlar ölüyordu. Eşyalar eskiyor, yenileriyle değiştiriliyordu. Değiştirilemeyenlerin ise tamir edilmesi gerekiyordu.

Su baskını sonucu yıkılmaya yüz tutmuş olan Kâbe'nin bakıma ihtiyacı vardı. Halk, Kâbe için kolları sıvadı. Gerekli malzemeleri sağladılar. Bir an önce işin bitirilmesi için dört koldan yardımlaştılar. İlk önce temellerini Hz. İbrahim ve oğlu Hz. İsmail'in yaptığı yere kadar kazdılar. Hacer'ül-Esved'i de çıkarmışlardı. Bu taş; Kâbe Hz. İbrahim ve oğlu Hz. İsmail tarafından ilk defa yapılırken Allah'ın (c.c.) Kâbe'nin duvarına konulmak üzere cennetten gönderildiğine inanılan mukaddes siyah bir taştı. Şimdi onu yerine koymak istiyorlardı. Fakat ortada bir sorun vardı. Herkes taşı yerine kendi kabilesinin koymasını istiyordu. Bu o zaman çok şeref verici bir olaydı. Uzun süren tartışma anlaşamazlığı iyice artırmıştı. Neredeyse birbirleriyle savaşacaklardı. Bir türlü taşı yerine kimin koyacağına karar veremediler.

Sonunda içlerinden tecrübeli ve akıllı birisi bir çözüm buldu. Ertesi gün Kâbe'nin Beni Şeybe kapısından ilk giren kişi taşı yerine koyacaktı. Bu fikirde anlaştılar. Ertesi sabah merakla bu kişinin kim olacağını beklemeye başladılar. Beni Şeybe'den gelen ilk kişi herkesin güvendiği Hz. Muhammed'di. (s.a.s.) Herkes rahat bir nefes aldı. Bundan daha isabetli bir kimse olamazdı.

Hacerü'l-Esved'in manevi değerini çok iyi bilen Hz. Muhammed (s.a.s.) taşı bir bezin üzerine koydu. Yerleştirileceği yere kadar bütün kabilelere bezin bir ucundan tutarak taşıttı. Buraya gelindiğinde Hacer'ül-Esved'i kendisi alarak yerine yerleştirdi. Hz. Muhammed'in (s.a.s.) bu çözümünden bütün kabileler memnun oldu. Kâbe'nin temelleri yükseltilmiş ve üstü de kapatılmıştı. Bütün kabileler üzerine düşen görevi eksiksiz yapmışlardı.

Ne var ki Kâbe'nin tamiri için üzerlerine düşeni tam anlamıyla yapan Mekkeliler, O'nun Rabbi konusunda cahilce davranmaktan geri durmuyorlardı. Üstelik bir olan Allah'a (c.c) ibadet edecekleri yerde Kâbe'nin içini ve çevresini putlarla doldurmuşlardı. Onlar için Kâbe, sadece ekonomik bir gelir kaynağıydı. Oysa yüzyıllardır Kâbe bir ibadet merkezi olmuştu. Tevhidin sembolü idi ve Hz. İbrahim'den bu yana kutsal bir mekândı. Ne Kâbe'yi yıkmak için

gelen Fil Ordusu'ndan bir ders almışlardı, ne de şimdi içinde bulundukları kötü durumun farkındaydılar.

Hz. Muhammed (s.a.s.) bunları düşündü bir müddet. Üzüntü içinde geriye dönüp evine doğru yöneldi. Uzun zamandır bu tür düşüncelerle boğuşuyordu.

Evinden azık torbasını alıp Nur Dağı'na doğru yola koyuldu.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Mekkeliler uzun yılların etkisiyle yıpranan Kâbe'yi tamir etmeye karar verdiler.
- Peygamberimiz (s.a.s.) bu olay olduğu sırada otuz beş yaşlarındaydı.
- Kâbe'nin tamir edilmesinden sonra duvara yerleştirilmesi gereken Hacerü'l-Esved (Siyah Taş) konusunda aralarında anlaşmazlık çıktı.
- Bu konuda Peygamberimizin (s.a.s.) hakemliğine başvurdular.
- Bütün Mekkeliler Peygamberimizi (s.a.s.) güvenilir insan (Muhammedül-emin) olarak tanıdığı için buna hiç kimse karşı çıkmadı.
- Böylece insanlar arasında çıkacak büyük bir kavganın önüne geçilmiş oldu.

Kelime Öğrenelim:

- Bütün Müslümanların kıblesi ve ziyaret yeri olan Mekke şehrindeki mukaddes binaya **"Kâbe"** denir.

- 'Siyah Taş' anlamına gelen "**Hacerü'l-Esved**" Kâbe'nin duvarında bulunan bir taştır. Kâbe'nin ilk yapılışı sırasında Cennetten gönderildiğine inanılır.
- İmanlı ve iyi kimselerin ölümden sonra Allah (c.c) tarafından ödüllendirilerek konulacakları ve içinde sonsuza kadar yaşayacakları güzellik ve nimetlerle dolu olan yere **"Cennet"** denir.

9. Bölüm
İlk Emir: Oku!

Siyer Takvimi

Miladi 610

Hira mağarasında
ilk vahyi aldı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı alak'tan yarattı. Oku! Kalemle öğreten, insana bilmediğini bildiren Rabbin, en büyük kerem sahibidir.

Alak Suresi 1–5. Ayetler

Hz. Muhammed (s.a.s.), Hira Mağarası'na varmak için yaklaşık üç km. yürüdü. Bu yıl da Ramazan ayını burada geçirecekti. Oldukça yüksek olan bu dağdan bütün şehir görülebiliyordu. Kâbe'ye uzun uzun baktı. Ataları Hz. İbrahim ve oğlu Hz. İsmail'in beraber yaptığı bu bina şimdi gözüne ne kadarda yalnız görünüyordu. Şehri saran küfür ve cehalet acaba yerini ne zaman aydınlığa bırakacaktı? Bu düşünceler bütün gece kafasını meşgul etti.

Neredeyse gün doğmak üzereydi. Birden daha önce hiç görmediği bir varlık karşısına çıkıverdi. Çok heybetli bir varlıktı. İrkilmişti. Ona doğru yaklaşarak bütün hayatını değiştirecek ***'Oku!'*** kelimesini söyledi. Bu kelime sadece O'nun değil, bütün insanlığın da kaderini tümden değiştirecek kadar önemliydi. Hz. Muhammed (s.a.s.) çok korkmuştu. Heyecandan titriyordu.

'Ben okuma bilmem!' diye cevap verdi. Karşısındaki varlık O'nu kuvvetli bir şekilde kavradı ve iyice sıktı. Belli ki kelimenin anlamı çok büyüktü. Karşısındaki bunu iyice kavramasını istiyordu. Bir süre sonra O'nu bıraktı. Hz. Muhammed (s.a.s.) sanki boğulacakmış gibi oldu.

Varlık, ikinci kez ***'Oku!'*** dedi. O, yine ***'Ben okuma bilmem!'*** diye karşılık verdi. Oku! emri üçüncü

kez tekrarlanınca Hz. Muhammed (s.a.s.), inen ilk vahyi okumaya başlamıştı:

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

"Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı alak'tan yarattı. Oku! Kalemle öğreten, insana bilmediğini bildiren Rabbin, en büyük kerem sahibidir."

Peygamberimiz (s.a.s.) o anın heyecanından olsa gerek oldukça korkmuştu. Ne olduğuna bir anlam veremedi. Bir an önce mağaradan çıkıp oradan uzaklaşmak istiyordu. Aklında şimdi sadece evine dönüp Hatice'nin yanında olmak vardı. Dağdan aşağıya doğru koştu. Tanımadığı varlığın sesi arkasından ***'Sen Allah'ın (c.c.) peygamberisin'*** diyordu.

'Sen Allah'ın (c.c.) peygamberisin, ben de Cebrail'im' sesi peşini bırakmıyordu.

Sonunda yürüyemez hale gelmişti. Donakalmıştı. Sesten kurtulamayacağını anlayıp gözünü başka tarafa çevirmek istiyordu. Fakat gözünü ne tarafa çevirse, O'nu görüyordu. Melek, oldukça sakin bir şekilde O'na baktı. Sözlerini tekrar etti. Sonra da birden kayboldu.

Bir müddet orada sessizce oturan Hz. Muhammed (s.a.s.), henüz tam olarak kendine gelememişti. Koşmaya başladı. Telaşlı adımlarla Nur Dağı'ndan inerek Mekke sokaklarına vardı. Her gelişinde Kâbe'yi selamlardı. Bu defa Kâbe'yi bile görmeden ya-

nından rüzgâr gibi geçti. Yorgunluk bir tarafa başından geçenleri insanlara nasıl anlatacaktı? Söyleyeceklerine kimse inanmazdı.

Evine geldi. Eşi Hatice'den üstünü örtmesini istedi. Kim bilir belki de bütün bu olanlar bir rüyaydı. Belki uyuyunca başından geçenlerin hayalden başka bir şey olmadığını anlayacaktı.

Dışarıda hava ılıktı. Aylardan Ağustostu. Ayın on dördü geçmişti ama bu günün üzerine Ramazan güzelliği sinmişti. Ortalık apaydınlıktı.

Hz. Muhammed'in (s.a.s.) davranışları, eşi Hatice'yi de tedirgin etmişti. Sabaha kadar başında bekleyip şefkatle O'nu izledi.

Henüz ne Peygamberimiz (s.a.s.), ne de kendisi olanların tam olarak farkında değildi.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

☞ Tarihler miladi 610 yılının Ramazan ayını gösteriyordu.

☞ Peygamberimiz (s.a.s.) sık sık Hira Mağara'sına ibadet etmek için çıkmaya başladı.

☞ Kırk yaşına geldiğinde Allah'ın (c.c.) seçtiği bir peygamber olarak kendisine vahiy geldi.

☞ İlk inen ayetler Alak Suresinin ilk beş ayetidir.

☞ Bu beş ayetle birlikte Peygamberimiz (s.a.s.) bütün insanlara İslam'ı tebliğ etmek için görevlendirilmiş oldu.

Kelime Öğrenelim:

✍ Allah'ın (c.c) peygamberlerine iletmek istediği mesajlarını, Cebrail aracılığıyla bildirmesine **"Vahiy"** denir.

✍ Allah'ın (c.c) varlığını ve birliğini kabul etmemeye, O yokmuş gibi yaşamaya **"Küfür"** denir.

✍ Allah'ın (c.c) vahyini peygamberlere ulaştırmakla görevli meleğe **"Cebrail"** denir.

10. Bölüm
İlk Müslüman

Siyer Takvimi

Miladi 610

Hz. Hatice (r.ha) müslüman oldu.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Senin gönlünü açmadık mı? Belini büken yükünü üzerinden almadık mı? Senin şanını yükseltmedik mi? Elbette güçlükle beraber şüphesiz bir kolaylık vardır. Gerçekten, güçlükle beraber bir kolaylık vardır. Öyleyse, bir işi bitirince diğerine giriş ve ümit edeceğini yalnız Rabbinden iste.

İnşirah Suresi

Peygamberimiz (s.a.s.) başından geçen bu garip olaya bir anlam veremiyordu. Eşi Hz. Hatice'ye (r.ha) durumu anlattı. Çok endişelendiğini söyledi. Hz. Hatice (r.ha) O'nu sakinleştirmeye çalışarak:

—Merak etme! Allah'a yemin ederim ki O, seni asla utandırmaz. Çünkü sen akrabanı gözetirsin. Söylediğinde doğru konuşur, kimsenin hatırı için yalan söylemezsin. Hayatın boyunca hep güçsüzün yanında oldun. Onlara her zaman yardım ettin. Fakiri doyurur, misafiri ağırlarsın. İhtiyacı olanı koruyup gözetir ve haksızlığa uğrayanlara arka çıkarsın, dedi.

Hz. Muhammed'in (s.a.s.) başından geçenlerin olağan dışı bir olay olduğu belliydi. Hz. Hatice (r.ha), tarihte eşine az rastlanır bir davranış sergileyerek O'nun sakinleşmesini sağladı. O'na inandı. O'nun endişesini gidermek amacıyla akrabası Varaka b. Nevfel'e gitmeyi önerdi. Beraberce Hz Hatice'nin (r.ha) amcasının oğlu Varaka'nın yanına gittiler. Peygamberimiz (s.a.s.) başından geçen olayı ona anlattı. Varaka, Peygamberimizin (s.a.s.) anlattıklarını sakince dinledi ve kısa bir suskunluktan sonra konuşmaya başladı:

— Tanımadığın o varlık melektir. Allah'ın (c.c.) Musa peygambere de gönderdiği melek aynı melekti. Cebrail, Allah'ın (c.c.) emirlerini peygamberlere ulaştırmakla görevlidir. Keşke genç olsaydım, keşke in-

sanların seni zorla şehrinden çıkardığı zaman sana yardım edebilseydim, dedi.

Hz. Muhammed (s.a.s.) bunları duyunca şaşırmıştı. Demek kendisini "Güvenilir Muhammed" diye övenler O'nu çok sevdiği bu şehirden çıkaracaklardı.

— ***Beni Mekke'den çıkaracaklar mı?*** diye sordu. Belli ki sebebini anlamak istiyordu.

Varaka:

— ***Doğru! Çünkü senin getirdiğini önceki peygamberler de getirmişti. Hepsi de yurtlarından çıkarıldı,*** dedi.

Yaşadığı takdirde mutlaka kendisine yardım edeceğine dair sözünü tekrarladı.

Varaka'nın anlattıkları çok önemliydi. Hz. Muhammed'in (s.a.s.) korkuları biraz geçmiş, yeni duruma alışmaya çalışıyordu. Ona yeni bir sorumluluk veriliyordu. Allah (c.c), O'nu peygamber olarak seçmişti.

İnen ilk ayetleri önce Hatice duydu. Hz. Muhammed (s.a.s.) ayetleri okuduğunda Hz. Hatice (r.ha) tereddütsüz hemen iman etti. Böylece Hz. Muhammed'e (s.a.s.) ilk inanan kişi oldu. Aynı zamanda iman eden kadınlar arasında da birinci sırada yer aldı. Peygamberimiz (s.a.s.) ve eşi Hz. Hatice (r.ha) Varaka'dan izin isteyip yanından ayrıldılar.

Varaka şehirde Hz. İsa'ya indirilen İncil'i okuyup anlayabilen sayılı insanlardandı. İncil'in Peygamberimizi (s.a.s.) müjdelediğini de biliyordu.

Varaka odasında bir müddet bunları düşündü. Uzun uzun evinin penceresinden baktı. Sonra:

-Ey Mekke! İşte size müjdeli haber, son peygamber aranızda yaşıyor, dedi gülümseyerek.

- Peygamberimiz (s.a.s.) Hira'da vahiy geldikten sonra korku içinde evine döndü.
- Hz. Hatice'ye (r.ha) başından geçen olayı anlattı. Eşi Peygamberimizde (s.a.s.) bulunan iyi özellikleri sayarak O'nu sakinleştirdi.
- İkisi birlikte Hz. Hatice'nin (r.ha) amcası Varaka b. Nevfel ile görüşmeye gittiler.
- Varaka b. Nevfel peygamberlerin hayatlarını bilen bilge bir kişiydi. Hz. İsa'ya inen İncil'i okuyabiliyordu. Bu kitaptan son peygamberin geleceğini öğrenmişti. Bu yüzden anlatılanları serinkanlılıkla dinledi.
- Gelmiş ve geçmiş insanların en yücesini saygıyla selamladı.

Kelime Öğrenelim:

- **"Davet",** insanları dine ve güzel işler yapmaya çağrı anlamına gelir.
- Sözlerinin doğruluğunu Allah'ı (c.c) şahit tutmaya **" Yemin etmek"** denir.

11. Bölüm
Dağdan Sesleniş

Siyer Takvimi

Miladi 613

Yakın akrabalarını
İslâm'a davet etti.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

And olsun Allah yolunda koştukça koşanlara; And olsun kıvılcımlar saçanlara; Sabah sabah akına çıkanlara ve tozu dumana katanlara; düşman topluluğunun içine dalanlara ki: İnsan gerçekten Rabbine karşı pek nankördür. Doğrusu kendisi de bunların hepsine şahittir. Gerçekten mala da pek düşkündür. İnsan, kabirlerde bulunanların çıkarılacağı ve kalplerde olanların ortaya konulacağı bir zamanın geleceğini bilmez mi? Doğrusu Rableri o gün onların her şeyinden haberdardır.

Adiyat Suresi

Yeni dini kabul edenler arasında Hz. Hatice'den (r.ha) başka Ebu Talib'in oğlu Hz. Ali'de (r.a) vardı. Hz. Ali (r.a) o sıralar daha on yaşındaydı. Hz. Ali (r.a), evlerinde gizlice ibadet eden Hz. Muhammed (s.a.s.) ve Hz. Hatice'yi (r.ha) görünce merakla ne yaptıklarını izlemişti. Zamanla Hz. Muhammed (s.a.s.), onu İslam'a davet etti ve o da bunu hiç tereddüt etmeden kabul etti.

Yüce Rabbimiz davetin ilk önce yakın akrabalardan başlamasını istiyordu. Hz. Peygamber'de (s.a.s.) kendisini diğer insanlardan daha çabuk akrabalarının anlayacağını umut ediyordu. Bir ziyafet düzenleyip onları İslam'a davet etti.

Peygamberimizin (s.a.s.) amcası Ebu Leheb'in çağrıya tepkisi çok sert ve kaba oldu.

— ***'Akrabalarını böyle bir şeye davet etmen onlara yarar yerine zarar verir. Onların Mekke'deki konumlarını sarsar'*** dedi. Ona göre Mekke'deki üstün konumları putlar sayesindeydi. Putları bırakıp tek Allah'a (c.c.) inanmak, ekonomik gelirlerin bitmesi anlamına geliyordu.

Bunun üzerine bütün akrabalar dağılıp gittiler. Peygamberimiz (s.a.s.) akrabaları ister dağılıp gitsin, isterse daveti kabul etsinler Yüce Allah'ın (c.c.) varlığını ve birliğini, kendisinin son peygamber olduğunu anlatmak zorundaydı. İkinci defa düzenlediği

davet ile bütün bunları tekrar açıkladı. Tepkiler değişmişe benzemiyordu. Bundan sonra da sık sık onlara doğru yolu anlattı.

Peygamberimiz (s.a.s.), akrabalarından sonra İslam'ı bütün Mekkelilere anlatmak için çalışmalarına devam etti. Bunun için ilk önce Mekke'ye yakın yüksek bir tepeye çıkarak;

— ***Kureyşliler! Sesime kulak verin,*** diye seslendi. Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında önemli bir haberi duyurmak için böyle yapılırdı. Sesi duyanlar toplanmaya başladılar. Herkesi bir merak sarmıştı:

— ***Şu dağın arkasında düşman var ve ansızın saldırıp sizi yok etmek istiyorlar desem verdiğim haberden şüphe eder miydiniz?*** dedi. Orada bulunanlar birbirlerine bakındılar. Hiç kimse O'nun doğruluğundan şüphe etmiyordu. O'nun asla yalan söylediğini görmemişlerdi.

— ***Hayır, dediler hep bir ağızdan. Biz senden asla şüphe etmeyiz.*** Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.s.):

—***Beni görevlendiren Allah'ı (c.c) şahit tutuyorum ki; bütün canlıların öldüğü gibi siz de bir gün mutlaka öleceksiniz. Sonra yaptıklarınızdan hesaba çekilmek için mutlaka ahirette diriltileceksiniz. İyilik yapanlar için cennet, kötülük vadilerinde dolaşanlar için ise cehennem var. Ben sizi kıyamet kop-***

madan önce uyarmakla görevli son peygamberim. Öyleyse Allah'ın (c.c.) varlığına inanın ve kötülüklerden vazgeçin. Davet ettiğim dine girin ve kurtulun, dedi. Dinleyenler ilkin ne diyeceklerini bilemediler.

Kısa süren sessizlik yerini anlaşılmaz bir uğultuya bıraktı.

Öğrendiklerimizi
Tekrar Edelim

- İnsanlar birer ikişer İslam'a girmeye başladılar.
- İlkönce Peygamberimizin (s.a.s.) eşi Hz. Hatice (r.ha) Müslüman oldu.
- Daha sonra yakın akrabalarından bazıları daveti kabul ettiler.
- On yaşında bir çocuk olan Hz. Ali (r.a) bunlardan ilkidir.
- Peygamberimiz (s.a.s.) Mekke'de yüksek bir tepeden dinimizi duyurdu.
- Fakat insanlar değişik sebeplerden dolayı sessiz kalmayı tercih ettiler.

Kelime Öğrenelim:

- Günahkârların öldükten sonra ahirette cezalarını çekecekleri yere **"Cehennem"** denir.

12.Bölüm
Ömer'in Hidayeti

Siyer Takvimi

Miladi 616

Hz. Ömer (r.a) müslüman oldu.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Ebu Leheb'in elleri kurusun; kurudu da! Malı ve kazandığı kendisine fayda vermedi. Alevli ateşe yaslanacaktır. Karısı da, boynunda bir ip olduğu halde ona odun taşıyacaktır.

Tebbet Suresi

Mekkelileri İslam'a çağırdığı o yerde Ebu Leheb'de vardı. Akrabalarını İslam'a çağırdığı ilk günden beri Peygamberimize (s.a.s.) düşmanlık yapmak için fırsat bekliyordu. Hemen harekete geçti. Yerden bir taş alıp Peygamberimize (s.a.s.) doğru fırlattı. Bir taraftan da şöyle diyordu:

Bu saçma sapan sözleri daha ne kadar söylemeye devam edeceksin? Bizi işimizden alıkoyup bunun için mi buraya çağırdın?

Kalabalık bunun üzerine dağıldı. Çağrıya olumlu bir karşılık verilmemişti. Peygamberimizin (s.a.s.) bu girişimine olumlu bir karşılık gelmese de bütün Mekkeliler İslam'ın çağrısına tanıklık ettiler. Artık çağrı duyulmuştu.

Peygamberimiz (s.a.s.) zorlu bir işe giriştiğinin farkındaydı. Varaka b.Nevfel'in söylediklerine benzer durumlarla karşılaşıyor, üstelik inkâr yakın akrabalarından geliyordu.

Peygamberimiz (s.a.s.) bu yüzden dine çağrının bireysel olmasına dikkat ediyor, inanmayanların tepkisini üstüne çekmek istemiyordu. Bunun için Darü'l-Erkam oldukça elverişliydi. Müslüman olanların Peygamberimizle (s.a.s.) buluştuğu bu ev, inananlar için bir huzur mekânıydı. Bu huzur iklimine giren kim olursa olsun değişiyordu.

Bunlardan biri de Ömer b. Hattab'dır. Kimsenin karşısına çıkmak istemediği Ömer, cesur ve yiğit bir kişiydi. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) peygamberliğini ilan ettiğini duyduğu zaman O'nu öldürmeye karar verdi. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) Erkam'ın evinde olduğunu öğrenince oraya yöneldi. Yolda yürürken Nuaym'a rastladı. Henüz onun Müslüman olduğunu öğrenmemişti. Ömer'i kızgın bir şekilde gören Nuaym:

-Nereye gidiyorsun? diye sordu.

-Muhammed'i öldürmeye, diye karşılık verdi Ömer. Nuaym telaşlanmıştı. Ömer'i yolundan çevirmek için ona:

-Vallahi senin başından büyük işlere giriştiğini görüyorum, dedi.

Ömer bakışlarından kararlı olduğu görülüyordu. Nuaym Ömer'e mutlaka engel olmalıydı.

-Sen onu bırak da ilk önce kız kardeşin ve eniştene bak! Onlar da Müslüman oldular.

Bunu duyan Ömer'in kızgınlığı bir kat daha arttı. Adeta burnundan soluyordu. Hışımla Nuaym'ı bir kenara itekleyip eniştesinin evine yöneldi. Hz. Muhammed'i (s.a.s.) öldürecekken kız kardeşinin ve eniştesinin Müslüman olması canını çok sıkmıştı. Kimse kardeşine ve eniştesine bile söz geçiremeyen birine saygı duymazdı. İlk önce bunu halletmesi ge-

rektiğini düşündü. Evin önüne bu düşüncelerle vardı. Tam kapıyı açacakken içerden bir ses işitti. Biraz dinledikten sonra kapıyı hızla tekmeleyip içeri girdi. Evde bulunanlar ne olduğunu tam anlamadan Ömer kız kardeşine bir tokat attı. Eniştesinin yakasından tuttuğu gibi bir tarafa fırlattı. Artık sinirlerini kontrol edemiyordu. Kılıcını çekip havaya kaldırdı. Onları öldürecekti. Kız kardeşinin kanlar içindeki yüzüne son kez baktı. Belki pişman olup Müslüman olmaktan vazgeçer diye düşünüyordu. Ama kardeşi:

— ***Ömer! Allah'tan kork! Sen ve yandaşların duysun ki enişten ve ben Müslüman olduk. Asla bundan vazgeçmeyeceğiz. Sonunda ölüm olsa bile,*** dedi.

Ömer, böyle bir karşılık beklemiyordu. Erkeklerin bile kendinden korktuğu bir kişiye bir kadının cesurca bunları söylemesini sağlayan güç ne olabilirdi? Ne okuduklarını dinleyip anlamak istedi. Kuran'ı Kerim'den okuduğu ayetler Ömer'in değişmesine yeterli olmuştu.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Ebu Leheb ve Ömer Mekke'nin en önemli kişileri arasındaydı.
- Peygamberimiz (s.a.s.), bu iki önemli kişinin de hidayete ermesini çok arzu etmişti.
- Ebu Leheb, daveti hayatı boyunca kabul etmezken Ömer Müslüman oldu.
- Böylece İslam tarihinin en önemli insanlarından biri olan Ömer, tarih sahnesine çıkmış oldu.

Kelime Öğrenelim:

- Bir insanın doğru yola girip İslam'ı benimsemesine "**Hidayet**" denir.

13. Bölüm
Artık Kırk Kişiydiler

Siyer Takvimi

Miladi 616

Müslümanlar Dârü'l-Erkam'dan çıkarak Açık Davete başladılar.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

İkindi vaktine and olsun ki, insan hiç şüphesiz hüsran içindedir. Ancak inanıp yararlı işleyenler, birbirlerine gerçeği tavsiye edenler ve sabırlı olmayı tavsiye edenler bunun dışındadır.

Asr Suresi

Vahyin insanı derinden etkileyen gücü karşısında Ömer'e bir şeyler olmuştu. Kız kardeşinin evinde okuduğu ayetler O'nu başka bir dünyaya çağırıyordu. Kalbi yumuşamış, sertliği gitmişti. Değişik duygular içinde Erkam'ın evine yöneldi. Kardeşi ve eniştesi olanlara tam bir anlam veremediler. Hz. Peygamber'e (s.a.s.) zarar vereceğini düşünüyorlardı. Bunun için ondan hızlı davranıp olayı Darü'l-Erkam'a haber verdiler. Gerçi. Nuaym onlardan önce davranmıştı. Hz. Peygamber (s.a.s.) olaydan haberdardı.

Şimdi evde derin bir sessizlik vardı. Daha Ömer tek bir hareket yapmadan orada bulunanlar, onu etkisiz hale getireceklerdi. Ama Hz. Peygamber (s.a.s.) bütün Müslümanlara sakin olmalarını emretti. Ömer içeri girdi ve ilerleyerek Hz. Peygamber'in (s.a.s.) oturduğu yere yöneldi. Orada bulunanlar bir zarar verebileceği endişesiyle Ömer'i yaklaştırmak istemiyorlardı. Ömer yavaş adımlarla Hz. Peygamber'e (s.a.s.) yaklaştı ve ağzından şu sözcükler döküldü:

La ilahe illallah, Muhammedün Rasulullah (Allah'tan başka ilah yoktur, Muhammed (s.a.s.) O'nun elçisidir.)

Erkam'ın evi mutlu bir olaya daha tanıklık ediyordu. O'nu öldürmeye gelen onda diriliyordu. Bu dirilenlerden biri de Hz. Ömer (r.a) olmuştu. Hidaye-

tin insanları hayata döndüren bu esenliği, Erkam'ın evinin bir kez daha ne kadar bereketli olduğunu gösteriyordu.

Hz. Peygamber (s.a.s.), Hz. Ömer'in (r.a) İslam'a girmesini çok istemişti. Onun İslam'a girmesiyle Müslümanlar daha da güçlenmişlerdi. Erkam'ın evinde yıllarca gizli yapılan davet artık bu olaydan sonra gizlenmeyecekti. Kâbe'ye gidip namaz kılmak için dışarı çıktılar. Kâbe'ye vardıklarında tam kırk kişi olmuşlardı. Müslümanlar bütün Mekkelilerin önünde yaptıkları bu ibadetle putları yok saydıklarını insanlara ilan eder gibiydiler. Hz. İbrahim ve Hz. İsmail peygamberlerin selamıyla selamladılar Kâbe'yi. O gün o kırk kişi Kâbe'nin etrafında kelebekler gibiydiler. Mutlu mutlu uçuştular sağa sola. İslam'ın çağrısı kırk kişiden karşılık bulunca sadece bir evde sıkışıp kalabilir miydi?

Gizli davet dönemi yerini artık açık davete bırakmıştı. Bunun için Hz. Peygamber (s.a.s.) Mekke dışındaki kabileleri ziyaret etmeye karar verdi. Gittiği yerlerde bazen iyi karşılanıyor, olumlu cevaplar alıyordu. Hakaret edenler, kötü davrananlar da yok değildi. Peygamberimiz (s.a.s.) bunlara çok üzülüyordu. Bütün bunlara rağmen yine de o peygamberlere özgü davranışları sergiliyor, başına gelenlere sabrediyordu. Zaten Peygamber demek tebliğ göre-

vini eksiksiz yerine getiren demekti. Elbette yorulmadan, bıkmadan ve ümitsizliğe kapılmadan yapılan çalışmalar sonuçsuz kalmayacaktı. İslam toplumu gün geçtikçe çoğalacak sayıları yüz binlere ulaşacaktı.

Ama bütün bunların gerçekleşmesi için Müslümanların önlerinde kat etmeleri gereken daha uzun bir yol vardı.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- İslam'a girenler birer ikişer artıyordu.
- İslam'a girenlerin artmasında Erkam'ın evinin önemi büyüktür.
- Erkam'ın evi İslam'ın ilk davet evi olmuştur.
- Burası dinin öğretildiği ilk okuldur.
- İslam'a adanan ilk vakıf evidir.

Kelime Öğrenelim:

- Bir kimsenin Müslüman olduğunu ifade etmek için söylediği cümleye **"Kelime-i Şehadet"** denir.
- Dayanılması zor olan sıkıntı, acı, hastalık, yoksulluk, felaket gibi durumlar karşısında umutsuzluğa kapılmayıp dayanmaya **"Sabır"** denir.

14.Bölüm
Özgürlük Arayışı

Siyer Takvimi

Miladi 615–616
Habeşistan'a hicret yapıldı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Kendilerine zulmedildikten sonra Allah uğrunda göç edenleri dünyada rahat edip, tehlikelerden uzak kalacakları bir yere güzelce yerleştireceğiz. Onlara vereceğimiz ahiret mükâfatı ise daha büyüktür. Onlar ki sabrettiler ve Rablerine güvenip dayanmaktadırlar.

Nahl Suresi 41–42. Ayetler

Açık yapılan davet müşriklerle Müslümanları karşı karşıya getirmişti. Bu yüzden Mekke'de yaşamak Peygamberimiz (s.a.s.) ve Müslümanlar için neredeyse imkânsız hale gelmişti. Mekkelilerin eziyetleri hiç bitmeyecek gibiydi. Her yolu deniyorlardı. Güçlerinin yetmediği varlıklı Müslümanlara sözlü hakaret ediyor, güçlerinin yettiklerini ise dövüyor, işkence yapıyor, hatta öldürüyorlardı. Habbab b. Eret, Bilal-i Habeşi gibi güçsüz Müslümanlara her türlü işkenceyi yaptılar. Yasir ile eşi Sümeyye şehit edildi.

Müslümanlar artık işkencelere dayanamaz hale gelmişlerdi. Bu yüzden Hz. Peygamber (s.a.s.), on altı kişilik bir gruba Habeşistan'a göç etmesi için izin verdi. Bu, İslam tarihinde yapılan ilk hicrettir. Ertesi yıl bir grup Müslüman daha buraya göç etti. Mekkeliler bu duruma çok sinirlendiler. Geride kalan Müslümanları daha da sıkıntılı günler bekliyordu.

Müslümanların kendi denetimleri dışında güç oluşturmaları Mekkelilerin işine gelmiyordu. Bunu önlemek amacıyla Habeşistan'a bir elçi göndermeye karar verdiler.

O zamanlar Habeşistan kralı Necaşi'ydi. Kral Necaşi bir Hıristiyandı. Peygamberlik bilgisine sahip olan bu kral, mü'minler için iyi bir seçimdi. Mekkeliler bunun farkında oldukları için elçinin bu konularda

bilgili olmasına dikkat ettiler. Kralın huzuruna varan elçiler yanlarındaki pahalı hediyeleri sundular. Kral, onlara ne için geldiklerini sordu. Elçi Mekke'den geldiklerini ve buraya sığınanları kendilerine teslim etmesini istedi. Necaşi durumu anlamak için Müslümanlarla Mekkelilerin sözcüsünü büyük bir salonda topladı. Ülkesine gelen bu göçmen grubun niçin geldiklerini anlamak istiyordu.

Müslümanların sözcüsü Hz. Cafer b. Ebi Talib; kendilerinin daha önce putlara taptıklarını, yakın akrabaya, yetim ve yoksullara iyi davranmadıklarını, içki içip kumar oynadıklarını, birbirlerini haksız yere öldürdüklerini ancak İslam'la birlikte bu kötü davranışlardan vazgeçtiklerini, bir ve tek olan Allah'a (c.c) iman ettiklerini anlattı.

Anlatılanlar, Necaşi'nin de hoşuna gitmişti. Müslümanları Mekke'den gelenlere teslim etmeyeceğini bildirdi. Ülkesinde rahatça dinlerini yaşayabileceklerini söyledi. Mekke heyeti eli boş geri döndü.

Bu önemli savunma Müslümanların İslam'ı ne kadar iyi bildiklerini göstermesi açısından oldukça önemlidir.

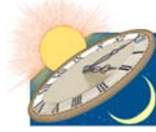
- Müslümanlar için Mekke'de yaşamak her geçen gün zorlaşıyordu.
- Bu yüzden Peygamberimiz (s.a.s.) bazı Müslümanlara göç etmeleri için izin verdi.
- Habeşistan'da insanlara haksızlık yapmayan iyi bir kral vardı. Kralın ismi Necaşi'ydi.
- On altı Müslüman Peygamberimizin (s.a.s.) izniyle bu ülkeye gittiler.
- Bir yıl sonra bir grup daha buraya göçtüler ve dinlerini özgürce yaşama imkânı buldular.
- Mekkeliler, Habeşistan'a gelen bu kişilerin kendilerine verilmesini istedilerse de Kral Necaşi onları geri vermedi.

Kelime Öğrenelim:

- Allah (c.c) yolunda ve din uğrunda mücadele ederken öldürülen kişiye **"Şehit"** denir.

15. Bölüm
Boykot

Siyer Takvimi

Miladi 616

Müşrikler müslümanlara karşı sosyal ve ekonomik boykot uygulamaya başladı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Mal toplayarak onu tekrar tekrar sayan, diliyle çekiştirip alay eden kimsenin vay haline! Malının kendisini ölümsüz kılacağını sanır. Hayır; o, and olsun ki, Hutame'ye atılacaktır. Hutame'nin ne olduğunu sen bilir misin? O, yüreklere çökecek olan, Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir. Onlar, uzun sütunlar arasında, her yönden o ateşle kapatılmışlardır.

Hümeze Suresi

Puta tapanlar, Müslümanların artmasından endişe duymaya başladılar. İnsanların İslam'a girmelerini mutlaka engellemeliydiler. Yoksa her şey için artık çok geç olacaktı. Bunun için onları her gördükleri yerde incitiyorlar ve kötü sözler söylüyorlardı. Kimi zaman durumlarıyla dalga geçiyorlar, fakir olanlara işkence ediyorlardı. Peygamberimizi (s.a.s.) kendi oğulları gibi tanıdıkları halde ona deli, sihirbaz, falcı gibi sözlerle hakaret ediyorlardı. Bunun en önemli sebebi ise Peygamberimizin (s.a.s.) Allah'tan vahiy almasıydı. İnsanları kölelikten kurtarıp efendi yapmaya çalışması, bu toplumda onlara göre en büyük suçtu. Ne var ki bütün engellemeler İslam'a girenlerin sayılarını artırmaktan başka bir işe yaramadı. Üstelik hiç kimse girdiği bu yeni dinden geri de dönmüyordu.

Belki amcası Ebu Talib Peygamberimizi (s.a.s.) davasından döndürebilirdi. Çünkü amcaları arasında Ebu Talib, Peygamberimizin (s.a.s.) en çok sevdiği akrabasıydı. Hem de yetişmesinde büyük gayretleri vardı. Nasıl olsa onu kırmaz, dediğini mutlaka dinlerdi. Aralarında seçtikleri bir sözcü:

-Yeğeninle konuş ve onu bu işten vazgeçir, dedi. Ebu Talib Peygamberimizi (s.a.s.) yanına çağırarak Mekkelilerin isteklerini ona anlattı. Zarar görmesini istemiyordu. Peygamberimiz (s.a.s.) bunun kişisel bir

iş olmadığını Allah'ın (c.c.) emrettiğini yapmakla yükümlü olduğunu anlattı. Ve:

— ***Güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler bu davadan dönmem mümkün değil,*** dedi. Peygamberimizi (s.a.s.) kendi çocuğu gibi seven Ebu Talib, onun üzüldüğünü görmüştü. Yeğenini desteklemeye devam edeceğini belirterek şöyle söyledi:

— ***Üzülme, ben sağ olduğum müddetçe sana zarar veremeyecekler, ben senin yanında olacağım.***

Mekkeli müşrikler, bu girişimin faydalı olmadığını anladılar. Başka yollara başvurmaya karar verdiler. Müslümanların büyük çoğunluğu genellikle zayıf ve güçsüzlerden oluşuyordu. Bunu bilen Mekkeliler, inananlara ekonomik baskı yapmayı planladılar. Kendi aralarında yaptıkları bir anlaşma ile Müslümanlarla her türlü ilişkiyi kestiklerini ilan ettiler. Bu anlaşmaya göre Peygamberimize (s.a.s.) yakın olan herkes düşman kabul ediliyordu. Onlardan kız alıp verilmeyecek, alışveriş yapılmayacaktı. Hatta onlarla konuşmak bile yasaklandı.

Müslümanlar bir şey alıp satamıyorlar, insanlarla olan ticari ilişkileri iptal ediliyordu. Zamanla açlık ve yoksulluk bütün peygamber yakınlarını ve Müslümanları etkilemeye başladı. Durum giderek dayanılmaz bir noktaya geldi. Yiyecek bulamayan Müslümanlar, geceleri uyuyamaz hale gelmişlerdi. Bazıları

açlıklarını bastırmak için ağaçların köklerini ve yapraklarını yemeye başladılar. Hayvanlarına verdikleri arpaları bile tüketen Müslümanlar neredeyse yok olmanın eşiğine gelmişlerdi.

Bazıları Hz. Peygamber'e (s.a.s.), ***'Allah'ın (c.c.) yardımı ne zaman gelecek?'*** diye sormaya başladı.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Yeni dinin yayılmaması için Mekkeliler her yöntemi denemeye başladılar.
- İlkin Peygamberimizle (s.a.s.) alay ettiler. İftira attılar. Ona deli, sihirbaz, falcı diyerek O'nu insanların gözünde küçük düşürmeye çalıştılar.
- Peygamberimizin (s.a.s.) amcası Ebu Talib'e giderek davasından vazgeçirmek için rüşvet teklif ettiler.
- Fakat bütün bunlar fayda vermedi. Müslümanlar her geçen gün çoğalmaya devam etti.
- Bunun üzerine aralarında bir anlaşma yaparak bütün Müslümanlarla her türlü ilişkiyi kesme kararı aldılar.

Kelime Öğrenelim:

- Güçlülerin zayıfları sosyal ve ekonomik olarak zor duruma düşürme çabasına "**Boykot**" denir.
- Allah'a (c.c) ortak koşan, O'na inanmayan, birden fazla tanrıya tapan kişiye "**Müşrik**" denir.

16. Bölüm
Hüzün Yılı

Siyer Takvimi

Miladi 619–620

Boykot sona erdi.
Ebû Talib ve Hz. Hatice (r.ha) vefat etti.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

De ki: O Allah bir tektir. Allah her şeyden müstağni ve her şey O'na muhtaçtır. O doğurmamış ve doğmamıştır. Hiçbir şey O'na denk değildir.

İhlâs Suresi

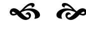
Üç yıl süren boykot, Müslümanlara oldukça sıkıntılı günler yaşattı. Ellerinde geçinmelerini sağlayacak hemen hemen hiçbir şey kalmamıştı. Bunu gören Peygamberimizin (s.a.s.) yakınları kuşatmanın kalkması için harekete geçtiler. Bazı insanların da yardımıyla boykota artık uymayacaklarını ilan ettiler. Kâbe'ye astıkları anlaşmayı yırtıp attılar.

Boykot bitmişti bitmesine ama sıkıntılar son bulmamıştı. Birkaç ay sonra Hz. Peygamber'i (s.a.s.) çok üzen iki olay meydana geldi. Bütün Mekkelilere karşı kendisini koruyan amcası Ebu Talib'in ölümü bunların ilkiydi. Dedesinin ölümünden sonra onu yanına almış ve kendi çocuğu gibi koruyup gözetmişti. O baba acısını unutturacak kadar şefkatli ve merhametliydi. Peygamber olduktan sonra Mekkelilere karşı koruyan, zorluklara göğüs germesinde yardım eden yine O'ydu. Ebu Talib dar günleri için güvenli bir sığınak, emin bir limandı. Hz. Peygamber (s.a.s.), O'nun ölümüne oldukça üzülmüştü.

Peygamberimizi (s.a.s.) üzen ikinci olay eşi Hz. Hatice'nin (r.ha) ölümüydü. Bütün malını İslam için harcamaktan çekinmeyen bu vefakâr eş, O'nun en önemli destekçisiydi. Peygamberliğinin ilk yıllarında O'na kimse inanmazken o Peygamberimizin (s.a.s.) yanındaydı. O bütün Müslümanların özellikle yoksul olanların annesi durumundaydı. Yeri doldura-

mayacak bu eşsiz kadını Hz. Peygamber (s.a.s.) devamlı hayırla hatırlamış, çevresindekilere onun iyiliklerini her zaman anlatmıştır. Mü'minlerin annesi Hz. Hatice (r.ha) yüzyıllardır bütün kadınlar için ne güzel bir örnektir. *Esenlik O'nun üzerine olsun*!

Peygamberimiz (s.a.s.) açısından çok önemli bu iki insanın öldükleri yıl Müslümanlar tarafından "Hüzün Yılı" olarak isimlendirilmiştir.

- Peygamberimizin (s.a.s.) hayatında sıkıntılar ardı ardına geliyordu.
- Tam Boykot bitmişken Hz. Hatice (r.ha) ve Ebu Talib'in vefatıyla hem Peygamberimiz (s.a.s.) hem de Müslümanlar başka bir imtihanla karşı karşıya kaldılar.
- Hz. Hatice (r.ha) ve Ebu Talib Müslümanları ölünceye kadar korumuşlardı.
- Bu iki üzücü olaydan sonra baskıların şiddeti arttı.
- Bundan dolayı Peygamberimiz (s.a.s.) kendisinin ve Müslümanların dinlerini rahatça yaşayacakları bir yurt arayışı içine girdi.

Kelime Öğrenelim:

- Allaha (c.c) ve gönderdiklerine iman edip tasdik eden, emirlerine boyun eğip itaat eden ve çevresindekiler tarafından güvenilir olarak tanınan kimseye "**Mü'min"** denir.
- Peygamberimizin (s.a.s.) eşleri kıyamete kadar bütün Müslümanların manevi anneleri konumundadır. Bu yüzden onlara **"Mü'minlerin Anneleri"** denir.

17. Bölüm
Taifte Bir Mazlum

Siyer Takvimi

Miladi 620
Hz. Zeyd b. Hâris'e ile
Tâif'e gitti.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

De ki: "Yarattığı şeylerin kötülüğünden, karanlığı çöktüğü zaman gecenin kötülüğünden, düğümlere üfleyenlerin kötülüğünden, haset ettiği zaman hasetçinin kötülüğünden sabah aydınlığının Rabbine sığınırım."

Felak Suresi

Habeşistan'a hicret eden Müslümanlar rahatlamışlardı. Geride kalanlar için ise sıkıntılar devam ediyordu. Mekkeliler her türlü eziyeti yapmaya kararlı gibiydiler. Belli ki mü'minleri rahat bırakmayacaklardı. Bu arada Hz. Peygamber'de (s.a.s.) Müslümanlar için güvenilir bir yurt arayışı içine girdi.

Bu amaçla Taif'e gitmeye karar verdi. Taif, Mekke'ye altmış kilometre uzaklıktaydı. Evlatlığı Zeyd ile birlikte yola çıktı. Eğer burası kendilerini kabul etmezse diğer bir yer olarak Medine'yi düşünüyordu. Gitme sebepleri arasında Taif'te İslam'ı anlatarak; farklı kimseleri dine çağırmak da vardı.

Hz. Peygamber (s.a.s.), Taif'te toplananlara İslam'ı anlattı. Taifliler Hz. Peygamber'e (s.a.s.) kaba davrandılar. Tepkileri oldukça sert oldu. Taifli çocukları öğreterek Hz. Peygamber'i (s.a.s.) taşlattılar. Yolda Hz. Peygamber (s.a.s.) ve Zeyd kan içinde kalmışlardı. Zorla ilerlemeye çalıştılar. Taifliler bir taraftan taş atarak Hz. Peygamber'i (s.a.s.) yaralarken bir taraftan da alay ediyorlardı. Oradan uzaklaşan Hz. Peygamber (s.a.s.) ve evlatlığı Zeyd nihayet bir bağ evine sığındılar. Allah'a (c.c.) davet eden birisi onlardan sadece bütün insanların onaylayacağı iyilikten başkasını istemiyordu.

Bağın vicdanlı sahipleri onlara yardım ettiler. Yiyecek verip dinlenmeleri için burada bir müddet kalmalarına izin verdiler.

Hz. Peygamber (s.a.s.) bu durumda bile bütün insanlara örnek bir davranış sergiledi. İsteseydi Allah (c.c.) buraya azabını gönderebilir, onların bu kaba davranışlarının hesabını pekâlâ sorabilirdi. Hz. Peygamber (s.a.s.) beddua edici değildi ki; bunu yapsın. O bütün âlemlere rahmet olarak gönderilmişti. Allah (c.c.) kullarına karşı merhametliydi. Verdiği bütün nimetlere saygısızlık eden insanlara yine de acırdı. Ama inkârında kararlı olanları unutmaz, sadece onlara tevbe etmeleri için süre verirdi.

Hz. Peygamber (s.a.s.) Taif'ten şu duayla ayrıldı:

— Allah'ım güçsüz ve çaresiz kaldım. İnsanlara karşı çaresizliğimi ancak sana anlatabilirim. Dertli olan benim. Şifayı veren ise sensin. Zayıf olan benim. Zayıfları koruyan ve onlara merhamet eden ise sensin. Gerçekte kuvvetli olan sensin, sen. Kulunu her türlü tehlikelerden korursun.

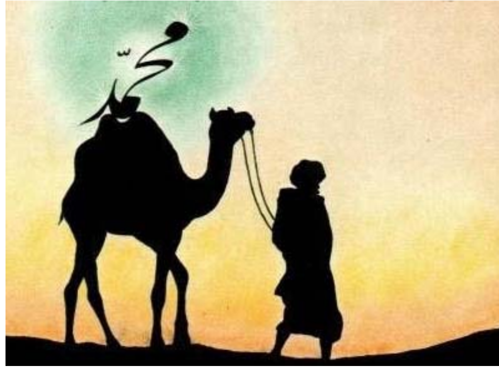
Taifliler, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) davetini kabul etmemişti. Bunda Mekkelilerin yaptığı faaliyetlerin rolü vardı elbette. Bütün kabilelere elçiler gönderip İslam'ın ve Hz. Peygamber'in (s.a.s.) aleyhinde duyurular yapıyorlardı. Onlara göre Peygamberimiz (s.a.s.), insanların arasına nifak sokan, babalar ile evlatların arasını ayıran, atalarını ve dinlerini kötüleyen birisiydi.

Elçilerin bu tür suçlamalarını dinleyen kabileler bütün bu söylenenlerden etkileniyordu. Eğer O'nun çağrısına kulak verirlerse kabileleri dağılacak, edin-

dikleri servet ve konumları kaybolacaktı. Oysa çağrının kendisi başlı başına bir iyilik ve esenlik kaynağıydı. Adı üzerinde İslam, bütün insanlar ve evren için bir barış diniydi. Tevhid kargaşa değil birlik ve bütünlük demekti. Parçalanan hayatın derlenip toplanması İslam'a bağlıydı.

Bunu fark etmeleri için zamana ihtiyaç vardı.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Mekkelilerin Müslümanlara yaptıkları eziyet ve zulüm artık dayanılmaz hale gelmişti.
- Bu yüzden Peygamberimiz (s.a.s.), Müslümanların rahat edecekleri bir yurt arayışı içine girdi.
- Müslümanlardan bir kısmı Habeşistan'a gitmişlerdi. Kalıcı olmasa da güvendeydiler.
- Bir yandan Peygamberimiz (s.a.s.) kalıcı bir yurt bulmak için Taife gitti.
- Fakat Taifliler Mekkeli müşriklerle ticari ilişkilerini bozmamak için İslam davetini kabul etmediler.
- Üstelik bir misafire davranışları oldukça kaba ve sert oldu.

Kelime Öğrenelim:

- Yüce Allah'ın (c.c) ilahlığını tanımak, birliğini tasdik etmek ve O'na hiçbir eş ve ortak koşmamaya "**Tevhid**" denir.
- İnsanlar arasında ayrılık tohumları ekmeye **"Nifak"** denir.

18. Bölüm
Miraçta Namaz, Namazda Miraç

Siyer Takvimi

Miladi 621

İsrâ ve Mi'rac hadisesi oldu.
Beş vakit namaz farz kılındı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Kulu Muhammed'i (s.a.s.) bir gece Mescidi Haram'dan alıp Mescidi Aksâ'ya kadar götüren Allah her türlü noksanlıktan uzaktır. O Mescidi Aksa ki Biz onun etrafına feyz ve bereket verdik ve bu gece yolculuğunu ona ayetlerimizden bazılarını gösterelim diye yaptırdık. Şüphesiz ki O, asıl O, her şeyi hakkıyla işiten, her şeyi kemaliyle görendir.

İsra suresi 1. Ayet

Son yıllarda Peygamberimiz (s.a.s.) ve Müslümanlar pek çok sıkıntılar çekmiş ve zorluklarla karşılaşmışlardı. Önce Mekkelilerin boykotuna uğramışlar, ardından Taifte aşağılama ve hakarete maruz kalmışlardı. Yakın bir zaman önce Ebu Talip ardından da Hz. Hatice (r.ha) vefat etmişti. Özellikle bu son iki ölüm peygamberimizi çok üzmüştü. Çünkü ikisi de peygamberimize verdikleri destek açısından yerleri doldurulamaz insanlardı. Allah (c.c) elbette kulu Muhammed'i (s.a.s.) terk edecek, müşriklerin acımasız ellerine bırakacak değildi. Onu manevi bir ziyafete, semavi bir yolculuğa çağırdı.

Peygamberimiz (s.a.s.) bir gece yatağında uyuyordu. Cebrail ona geldi kalbini yardı ve içindeki dünyaya ait birtakım duygu ve düşüncelerden arındırdı. Ve birlikte Burak adı verilen bir binekle göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede Kudüs'e ulaştılar. Burada peygamberimiz Mescid-i Aksa'da bütün peygamberlere imamlık yaparak namaz kıldırmıştır.

Daha sonra yine Cebrail ile birlikte Burak'a binerek bu manevi yolculuklarına devam ettiler. Artık yerden ayrılıp semaya doğru, yücelere doğru yolculuk yapıyorlardı. Semaya doğru olan bu yolculuğunda peygamberimiz birinci kat semada Âdem'le, ikinci kat semada Yahya ve İsa peygamberlerle, üçüncü kat semada Yusuf peygamberle, dördüncü kat semada İdris peygamberle, beşinci kat semada

Harun peygamberle, altınca kat semada Musa peygamberle ve nihayet yedinci kat semada İbrahim peygamberle karşılaştı. Hepsiyle selamlaştılar. Sonunda beşeriyetin son sınırı olan Sidretül- Münteha'ya ulaştılar.

Burada, Hz. Muhammed (s.a.s.), namazın tahiyyat bölümünde okuduğumuz şu duayı yaptı:

Et-Tahiyyatu li'llahi ve's-Salevâtu vet'-Tayyibâtu:

Kutsanmış, saf ve içten gelen salât ve selâmlar Allah'a aittir!

Allah (c.c), bu duaya şöyle karşılık verdi:

Es-Selâmu aleyke eyyuhe'n-nebiyyi ve rahmetullahi ve berakâtuh:

Ey Nebî! Selâm da, Allah'ın (c.c.) rahmet ve tüm bereketleri de senin üzerine olsun!

Hz. Muhammed (s.a.s.) şöyle karşılık verdi:

Es-Selamu aleynâ ve alâ ibâdillahi's-sâlihîn:

Selâm bizlerin ve güzel davranışlarda bulunan Allah'ın (c.c.) sâlih kullarının üzerine olsun!

Cebrail burasının kendisi için artık son sınır olduğunu ve sınırı geçerse yanıp yok olacağını söyledi. Bundan sonraki takip edeceği yolu peygamberimize tarif etti.

Peygamberimiz (s.a.s.) Mirac esnasında pek çok olağanüstü olaya şahitlik etti. Cennet ve Cehennem'deki durumu gördü. Bizzat Allah (c.c.) ile arala-

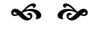
rında bazı konuşmalar gerçekleşti. Peygamberimiz (s.a.s.) bu durumda bile Allahtan (c.c.) sadece ümmetinin iyilik ve affını istedi. Miracta Peygamberimize (s.a.s.) Kuran'ı Kerim'den bazı ayetler doğrudan Allah (c.c.) tarafından vahyedildi ve beş vakit namaz farz kılındı.

Peygamberimiz (s.a.s.) Mirac yolculuğundan sabah olmadan ve henüz yatağının sıcağı soğumadan döndü. Görüp yaşadıklarını anlattı. Hz. Ebu Bekir (r.a) ve diğer Müslümanlar Peygamberimizin (s.a.s.) doğru söylediğine iman ederken müşrikler bunu peygamberimizle bir alay konusu yapmak istediler. Çünkü Peygamberimizin (s.a.s.) anlattığı olaylar onların dar görüşlerine sığmayacağı gibi gittiğini söylediği yerler de develerle ancak birkaç ayda ulaşılabilecek uzaklıktaydı.

Allah (c.c.), miracla Peygamberimizi (s.a.s.) manevi olarak onurlandırdı, Müslümanların imanını güçlendirdi.

Müşrikler ise sadece inkârlarını artırmakla kaldılar.

- Müşriklerin Peygamberimize (s.a.s) ve Müslümanlara eziyetleri gün geçtikçe artıyordu.
- Amcası Ebu Talib ve eşi Hz. Hatice (r.ha) ölümü de bu sıkıntıların üstüne gelmişti.
- Bütün bunlardan çok sıkılan Peygamberimize (s.a.s.) Allah (c.c) manevi bir ziyafetle karşılık verdi.
- Cebrail ile ilk önce Peygamberimizi (s.a.s.) Kudüs'e götürmüş oradan Mirac'a taşımıştır.
- Miracta Peygamberimize (s.a.s.) hediye olarak namaz emredilmiş ve bundan böyle bütün Müslümanlara namaz farz kılınmıştır.
- Bu yüzden Namaza "Müminin Miracı" denilmiştir.

Kelime Öğrenelim:

- Peygamberimizin (s.a.s.) Allah katına olan manevi yükselişine "**Mirac**" denir.
- **İsra,** gece yolculuğu anlamına gelir. Daha ziyade Miracın Mekke'den Kudüs'e kadar olan yeryüzündeki kısmına denir. Kuran'ı Kerim'deki İsra Suresi bu olayı anlatmaktadır.

19. Bölüm
Barış Yurduna Yolculuk

Siyer Takvimi

Miladi 621

Akabe Biatı yapıldı.
Musab b.Umeyr Medine'ye öğretmen olarak gönderildi.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

İman edip hicret eden ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve muhacirleri barındırıp onlara yardım edenler var ya, işte onlar birbirlerinin dostudurlar. İman edip hicret etmeyenlere gelince, hicret edinceye kadar, onların velayetleri size ait değildir. Eğer din konusunda sizden yardım isterlerse, sizinle aralarında sözleşme bulunan dair kavme olmadıkça, yardım etmek üzerinize borçtur. Allah yaptıklarınızı hakkıyla bilir.

Enfal Suresi 72. Ayet

Hz. Peygamber (s.a.s.) bir yandan sıkıntılarla mücadele ediyor, diğer yandan İslam'ı yaymak için elinden geleni yapıyordu. Sıkıntılar ise biteceğe benzemiyordu. Taif'ten umudunu kesen Peygamberimiz (s.a.s.) yeni bir yurt arayışı için Medine üzerinde durmaya başladı. Hac ve ticaret için Mekke'ye gelenlere bu isteğini anlatmak bulunmaz bir fırsattı.

Hz. Peygamber (s.a.s.), Medine'den gelenlerle konuşmak istediğini söyledi. Onlar da kabul ettiler. Peygamberimiz (s.a.s.) orada bulunanlara dinimizi anlattı. Onlar da İslam'ı kabul edip Müslüman oldular. Ertesi yıl tekrar buluşmak üzere sözleştiler. Gelecek yıl hac mevsiminde bu grup on iki kişi olmuştu. Hz. Peygamber (s.a.s.) Müslüman olan bu on iki kişiden:

Allah'ın tek bir ilah olduğu,

Başkalarının malını haksız yere çalmamaları,

Zina yapmamaları,

Başkaları hakkında dedikodu yapmamaları,

Kız çocuklarını öldürmeyecekleri konusunda söz istedi.

Buna İslam tarihinde "Akabe Biatı" denir. Böylece İslam'a girenlerin sayısı arttı. Bunun yanında Müslümanlar için yeni bir yurt edinme imkânı doğdu. Hz. Peygamber (s.a.s.) İslam'ı öğretmek için Musab b. Umeyr'i onlarla birlikte Medine'ye gönderdi. Musab b. Umeyr, İslam'ın ilk öğretmenlerindendir. O, yıl boyunca tüm gücüyle dini onlara an-

lattı. Ertesi yıl Mekke'ye yetmiş beş kişinin gelmesi bu gayretin sonucudur. Bu yetmiş beş kişilik grup Hz. Peygamber'i (s.a.s.) şehirlerine davet ettiler. Habeşistan'dan sonra ikinci olarak hicret emri Medine'ye verilmiş oldu. İnsanlar yavaş yavaş Mekke'den ayrılıp Medine'ye gidiyorlardı.

İslam, Mekke dışında yayılırsa bu müşrikler için bir felaket olurdu. Hz. Peygamber'i (s.a.s.) yok ederlerse yayılmayı önleyebileceklerini düşündüler. Her kabileden bir kişi seçildi. Seçilenler Peygamberimizi (s.a.s.) öldüreceklerdi. Böylece kimin öldürdüğü belli olmayacak sorumluluğu kimse üstlenmeyecekti. Görünüşte harika bir plan gibi gözüküyordu. Fakat Hz. Peygamber (s.a.s.) olayı daha önceden öğrenmiş, önlemini çoktan almıştı.

Hz. Peygamber (s.a.s.) ve arkadaşı Hz. Ebu Bekir (r.a), beraber yola çıkacaklardı. Hazırlıklarını tamamladılar. Bir gece herkes uyurken Medine'nin tam aksi istikametinde bulunan Sevr Mağarasına geldiler. Hz. Peygamber (s.a.s.) yatağında Hz. Ali'yi (r.a) bırakmıştı. Hz. Ali (r.a) kendisine bırakılan emanetleri sahiplerine geri verecekti. Mekkeliler sabah olur olmaz Hz. Peygamberi (s.a.s.) öldürmek üzere yatağı kaldırdıklarında Hz. Ali'yi (r.a) görünce şaşkına döndüler. Hz. Peygamber (s.a.s.) çoktan gitmişti.

Müşrikleri şaşırtmak için Medine'nin aksi yönüne doğru yola koyuldu. Bu yol üzerindeki Sevr Mağarasında kısa bir süre gizlendi. Hz. Peygamber'e

(s.a.s.) ve Hz. Ebu Bekir'e (r.a) şehirde gelişen olayları oğlu Abdullah haber veriyordu. Çoban Amir b. Füheyre ise yiyeceklerini sağlıyordu. Mekkeliler dört bir yandan Hz. Peygamber (s.a.s.) ve Hz. Ebu Bekir'i (r.a) aramaya başladılar. Aramalar Medine yolu üzerinde devam ediyordu. Bir grup da tecrübeli rehberleri sayesinde Sevr Mağarası önüne gelmişlerdi.

Mağaranın girişinde içinde insan olduğuna dair hiçbir iz ve işaret yoktu. Bir örümcek girişi ağlarıyla örmüş hemen yanı başına da bir güvercin yumurtalarını bırakmıştı. Müşrikler kısa bir tereddütten sonra mağarada insan olamayacağına karar verip oradan ayrıldılar. Allah (c.c.) bir kez daha peygamberini inançsızların elinden kurtarmıştı.

Yine de tehlike geçmemişti. Peygamberimiz (s.a.s.), çölde yoluna devam ederken Süreka isimli bir atlı onlara yaklaştı. Amacı, Hz. Peygamber'i (s.a.s.) öldürüp müşriklerin vaat ettiği büyük ödüle sahip olmaktı. Atını hızla Peygamberimizin (s.a.s.) üstüne doğru sürdü. Tam yaklaşırken atın ayakları birden sürçtü ve Süreka çok iyi bir binici olmasına rağmen yere yuvarlandı. Kalkıp yeniden atına bindi ve tekrar saldırdı, fakat o da ne? At yine tökezledi ve Süreka'yı yeniden yere attı. Üçüncü defada aynı şey tekrar edince Süreka yanlış bir şey yapmakta olduğunu anladı.

Peygamberimizden (s.a.s.) af dileyip Mekke'ye geri döndü. Daha sonra İslam'ı seçip Müslüman oldu.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Mekke'de artık Müslümanların dinlerini yaşamaları imkânsız hale geldi.
- Müslümanların çoğu Habeşistan'a gitmesine karşın hala şehirde Peygamberimizle (s.a.s.) beraber birkaç Müslüman bulunuyordu.
- Peygamberimiz (s.a.s.) hem İslam'a daveti sürdürüyor hem de yeni ve güvenli bir yurt arayışına devam ediyordu.
- Bu amaçla Mekke'ye hac için gelen kabilelere görüşmelere başladı.
- Medine'den gelen bir grup insanla üç kez görüştü. Medine'den gelenler hem İslam'ı kabul ettiler, hem de şehirlerine yerleştiği zaman Peygamberimizi (s.a.s.) korumaya söz verdiler. Bu görüşmelere "Akabe Biatları" denir.

Kelime Öğrenelim:

- Peygamberimizin (s.a.s) yetki sahibi olduğunu kabul etme ve ona tabi olmaya "**Biat**" denir.

20. Bölüm
Beklenen Misafir

Siyer Takvimi

Hicri 1.Yıl / Miladi 622
Peygamberimiz (s.a.s.) hicret yolculuğuna çıktı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Dini yalan sayanı gördün mü? Öksüzü kakıştıran, yoksulu doyurmaya yanaşmayan kimse işte odur. Vay o namaz kılanların haline ki: Onlar kıldıkları namazdan gafildirler. Onlar gösteriş yaparlar. Onlar basit şeyleri dahi vermezler.

Maun Suresi

Peygamberimiz (s.a.s.) ve sadık yol arkadaşı Hz. Ebu Bekir (r.a.), Sevr Mağarasından ayrıldıktan sonra günlerce yolculuk yaptılar. Hem hava çok sıcak hem de düşmanlara yakalanma tehlikesi sözkonusu olduğu için gündüz gizlenip, serin gecelerde yolculuk yapıyorlardı.

Nihayet Medine'ye üç kilometre uzaklıkta bulunan Kuba Köyü'ne vardılar. Burada kısa bir müddet konaklayıp bir mescid yaptılar.

Bu arada Medine'deki Müslümanlar da Hz. Peygamber (s.a.s.) ve Hz. Ebu Bekir'in (r.a.), Mekke'den ayrılıp Medine'ye doğru yola çıktıklarını haber almışlardı. Bütün gözler onları beklemekteydi. İnsanlar hurma ağaçlarının tepelerine veya evlerinin yüksek damlarına çıkmış yolu gözlüyorlardı. Gözcülerden biri, iki kişinin Medine'ye doğru gelmekte olduğu haberini verince bütün çocuklar yollara döküldü. Hep bir ağızdan şarkılar söyleyip el çırpıyorlardı. Medine o gün bir bayram yerini andırıyordu. Medineli çocuk ve gençlerin dillerinde şu şarkı sözleri vardı:

Hoşgeldin Şarkısı

Veda Tepelerinden,
Dolunay parladı birden.
Şükür vacip oldu üzerimize,
Allaha (c.c) dua için açılan ellerimize.

Ey bize gönderilen peygamber!

Getirdin bize ilahi haber.

Geldin, şereflendirdin Medine'yi,

Hoş geldin, ey hayırlı davetçi…

Beklenen yolcular şehre böylece girmiş oldu. Herkes evine buyur ediyor, kutlu misafiri ağırlamak istiyordu. Hz. Peygamber (s.a.s.) için karar vermek zordu. Kimsenin kalbini kırmak, kimseye ayrıcalık yapmış gibi gözükmek istemiyordu. Kusva isimli devesinin yularını serbest bırakarak bu durumu anlatmak istedi. Herkes bunu anlayışla karşıladı. Deve kimseye aldırmadan yürüdü. Sokaklardan yavaş yavaş geçti. Boş bir arsaya vardığında oraya çöküverdi. Böylece Hz. Peygamber'in (s.a.s.) yerleşeceği yer belirlenmiş oldu. Ebu Eyyüb Ensari'nin evi arsaya en yakın evdi. Bu yüzden Hz. Peygamber (s.a.s.) yeni yer yapılıncaya kadar Ebu Eyyub Ensari'nin evinde misafir olarak kaldı.

Hz. Peygamber (s.a.s.) Medine de hiç vakit kaybetmeden işe koyuldu. İlk iş olarak belirlenmiş yere bir mescid yapımına başlandı. Adı Mescid-i Nebi (Peygamber Mescidi) olan bu bina birçok görevi yerine getirecekti. Hz. Peygamber (s.a.s.) ve ailesi için bir ev olan mescid, fakirler için bir sığınak, ilim öğrenenler için bir okul, yolcular için bir dinlenme yeri, bütün Müslümanlar için bir ibadet mekânıydı. Müs-

lümanlar hızla mescidin yapımını bitirdi. Hz. Peygamber'de (s.a.s.) mescidin inşaatında temele kazma vurdu, sırtında taş taşıdı, dinlenmeden çalıştı.

Peygamber Mescidi yapıldığında birbirinden farklı üç mekânı içeriyordu:

- Namaz kılınması için büyük bir boş alan
- Üstü örtülü yer, gölgelik anlamında "Suffe"; eğitim-öğretim ihtiyaçları için kullanılmak üzere okul.
- Hz. Peygamber'in (s.a.s.) evi olan iki oda

Hz. Peygamber (s.a.s.) zamanında Medine'de dokuz mescit daha vardı. Evleri "Peygamber Mescidi"ne uzak olanlar günlük ibadetlerini buralarda yapıyorlar, cuma namazı içinse Peygamber Mescidine geliyorlardı.

Suffe ise çok geniş bir alan kaplıyordu. Eğitim ve öğretimin yapıldığı bu yer için öğretmenler görevlendirildi. Bu öğretmenlerin ismi; Abdullah b. Mes'ud, Übeyy b.Ka'b, Muaz b.Cebel ve Ebu Derda'ydı.

Burada yetişenler "Kurra" adını alıyor, İslam'ı öğretmek için Arabistan'ın değişik bölgelerine gönderiliyordu.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Peygamberimiz (s.a.s.) ve arkadaşı Hz. Ebu Bekir (r.a.), Sevr Mağarası'ndan çıktıktan sonra uzun ve yorucu bir yolculuk yaptılar.
- Bu yolculuğun sonlarına doğru Medine'ye üç km. uzaklıktaki Kuba Köyü'ne vardılar. Burada hem dinlendiler hem de İslam'ın ilk mescidini kurdular. İlk cuma namazı bu köyde kılındı.
- Bu arada bütün Medineli Müslümanlar sabırsızlıkla misafirlerini bekliyordu. Herkes Medine dışına dökülmüş Peygamberimizi (s.a.s.) gözlüyordu.
- Nihayet beklenen misafir ufukta göründü. Çocuklar ve gençler Peygamberimizi (s.a.s.) "Hoş Geldin" şarkısı ile karşıladılar.
- Peygamberimiz (s.a.s.) Medine'de ilk iş olarak bir mescit inşa etti. Bu binaya "Mescid-i Nebi" denildi.

Kelime Öğrenelim:

- Peygamberimizin (s.a.s.) Medine'ye geldikten sonra yaptırdığı mescidde kimsesizlerin okuyup İslam'ı öğrenmeleri için yapılan okul bölümüne **"Suffe"** denir.
- 'Göç etmek' manasına gelen "**Hicret"** peygamberimizin (s.a.s) müşriklerin zulmünden kurtulmak için Mekke'den ayrılıp Medine'ye gitmesine denir.
- Peygamberimizin (s.a.s.) hicretini tarihin başlangıcı olarak kabul eden takvime **"Hicri Takvim"** denir.

21. Bölüm
Şehadetleri Dinin Temeli Olan Ezan

Siyer Takvimi

Hicri 1. Yıl/Miladi 622
Namaza çağrı için Ezan belirlendi.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Ey inananlar! Cuma günü namaz için ezan okunduğu zaman Allah'ı anmaya koşun; alım satımı bırakın; bilseniz, bu sizin için daha iyidir.

Cuma Suresi 9. Ayet

Müslümanlar artık Medine'ye yerleşmişlerdi. Ensarla Muhacir aralarında işbirliği yapıp birbirlerine yardım ediyordu. Kimi Mescid'de kalıp İslam'ı öğreniyor, kimi de bağ ve bahçelerde çalışıyordu. Namaz vakitlerinde Müslümanlar ilk zamanlar çağrısız toplanırlardı. Ama mescidin uzağında olanlar çoğu zaman namaz vaktinin girdiğini fark edemiyorlardı. Zamanla namaz vakitlerini duyurmak bir zorunluluk haline geldi. Bu öyle bir davet olmalıydı ki duyulduğu zaman sadece İslam akla gelmeliydi.

Bunun için Hz. Peygamber (s.a.s.) bir toplantı düzenledi. Bu toplantıda insanlar fikirlerini söylediler. Görüşler şunlardı: Kimi, ibadet zamanlarında çan çalınmasını istedi. Fakat bunu Hıristiyanlar yaptığı için kabul edilmedi. Bir grup ses çıkarabilen bir boruya üflenerek ibadet zamanını belirtelim, dediler. Bu da Yahudilerin uygulaması olduğu için birincisi gibi kabul görmedi. Ateş yakmak ve yüksek bir yere bayrak asmak gibi fikirler söylendiyse de bunlar çeşitli sebeplerden dolayı benimsenmedi. Orada bulunanlar bir türlü karar veremedikleri için toplantı bir müddet sonra dağıldı.

Sorun, Abdullah b. Zeyd'in ve sahabeden bazı kimselerin gördüğü bir rüya sayesinde çözüldü. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) görülen rüyaları dinledikten sonra kendisinin de benzer bir rüya gördüğünü anlatması, ezanın vahiyle de doğrulanmış olduğunu

gösterdi. Ezanın okunması için sesi güzel olan bir sahabi arandı. Bu Bilal'di. Rüyayı görenler ona ezanın sözlerini öğrettiler. O da yüksekçe bir yere çıkarak tarihin ilk ezanını okudu. O gün semadan İslam'ın en önemli işaretlerinden biri olan şu sözler yankılanıyordu:

Allahu Ekber, Allahu Ekber
(Allah en yücedir, Allah en yücedir)

Allahu Ekber, Allahu Ekber
(Allah en yücedir, Allah en yücedir)

Eşhedü en lailahe illalah
(Şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur)

Eşhedü en lailahe illalah
(Şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur)

Eşhedü enne Muhammeden Rasulullah
(Şahitlik ederim Muhammed Allah'ın elçisidir)

Eşhedü enne Muhammeden Rasulullah
(Şahitlik ederim Muhammed Allah'ın elçisidir)

Hayye alesselah Hayye alesselah (Haydin namaza)

Hayye alelfelah Hayye alelfelah (Haydin kurtuluşa)

Allahu Ekber, Allahu Ekber (Allah en yücedir, Allah en yücedir)

Lailahe illallah (Allah'tan başka ilah yoktur)

Müezzin ezanı bitirince Peygamberimiz (s.a.s.), Müslümanlara aşağıdaki şu duayı okumayı tavsiye etmişti:

"Allahümmerabbe hazihi'd davet'it tammeh. Vessalati'il- kaimeh. Ati Muhammeden el vesilete vel fazilete ve'd- derecete'r-rafiah. Veb'ashü makamen mahmudenillezi vaadteh. İnneke la tuhlifü'l miad."

Âmin!

"Allah'ım! Ey şu eksiksiz çağrının ve kılınacak namazın Rabbi olan Allah'ım! Muhammed'e (s.a.s.) vesileyi, fazileti ve en yüksek dereceleri ver. O'nu kendine söz vermiş olduğun övülmüş makama yükselt. Şüphesiz sen verdiğin sözden dönmezsin."

Allah'ım benden bu duayı kabul buyur!

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Müslümanların Medine'deki sayıları her geçen gün arttı.
- Mescid-i Nebi'nin etrafında bulunanlar, namaz vakitlerinden haberdar olmalarına karşılık uzaktakiler namaza çağrıyı duymakta zorlandılar.
- Bu sorunu çözmek için Peygamberimiz (s.a.s.) ve ashabı çareler üzerinde düşündüler. Yapılan önerilerin hiçbiri beğenilmedi.
- Sorun, Abdullah b. Zeyd'in gördüğü bir rüya ile çözüldü. Ezanı herkes benimsemişti.
- O günden bu yana Ezan dünyanın her köşesinde, günde beş kez İslam'ın çağrısı olarak yankılanmaya devam etmektedir.

Kelime Öğrenelim:

- Namaza çağrı için ezan okuyan kimseye "**Müezzin"** denilir.

22. Bölüm
Eşsiz Bir Fedakârlık: İslam Kardeşliği

Siyer Takvimi

Hicri 1.Yıl / Miladi 623
Muhacirlerle Ensar arasında kardeslik kuruldu.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Daha önceden Medine'yi yurt edinmiş ve gönüllerine imanı yerleştirmiş olan kimseler, kendilerine hicret edip gelenleri severler; onlara verilenler karşısında içlerinde bir çekememezlik hissetmezler; kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları kendilerinden önde tutarlar. Nefsinin tamahkârlığından korunabilmiş kimseler, işte onlar saadete erenlerdir.

Haşr Suresi 9. Ayet

Mekkeli Müslümanlar, vatanlarıyla birlikte evlerini barklarını, hatta tüm mal ve mülklerini de bırakarak Medine'ye gelmişlerdi. Ne ticaret yapacakları bir sermayeleri, ne de işleyecek, ekip dikecek bir toprakları vardı. Bu yüzden muhtaç duruma düşmüşlerdi. Medineli Müslümanlar arkadaşlarına yardım etmeliydiler.

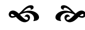
Bu amaçla Hz. Peygamber (s.a.s.), Mekkeli Müslümanlarla Medineli Müslümanlar arasında kardeşlik kurdu. Göç edenlere Muhacir, onlara yardım edenlere ise Ensar adı verildi. Her bir Muhacir, Medine'nin yerlisi bir Ensarla kardeş ilan edildi. Herkes birini kardeş olarak seçti. Evini, malını her türlü varlığını diğeriyle paylaştı.

Ensar; Evs ve Hazrec olmak üzere Medineli iki kabileden oluşur. Bu iki kabile yıllar önce Medine'ye yerleşen iki kardeşin soyundan geliyordu. Zamanla aralarında çıkan anlaşmazlıklar bu iki kardeş kabileyi birbirine düşman yapmıştı. Medine'de yaşamış Yahudiler de bu anlaşmazlığı kendi menfaatleri için körüklüyordu. Gitgide birbirlerine düşman olmaya başladılar. Nihayet Hazrec kabilesi, Akabe Biat'ında İslam'ı kabul ettiklerinde yanlışlıklarını fark ettiler. Duydukları rahatsızlık, onları kardeşleri Evs'e yakınlaştırdı. Hazrec'in bu girişimleri ileride bir İslam kardeşliğinin habercisi gibiydi.

Cahiliye dönemindeki kardeşlik ile İslam devrinde kurulan kardeşlik arasında fark vardı. Cahiliye döneminde kurulan kardeşlikte taraflar, her türlü iyilikte ve kötülükte birbirine yardım etmek zorundaydılar. Biri öldüğünde diğeri ona mirasçı oluyordu. Hz. Peygamber (s.a.s.) ***"Cahiliye dönemi kardeşliği kaldırılmıştır"*** diyerek bu uygulamanın yanlışlığını belirtmiştir. İslam dönemi kardeşlik anlaşmasında ise; hak, iyilik ve yardımlaşma esastı. Taraflar birbirine mirasçı da olmuyordu. Böylece ortaya çıkabilecek yanlış uygulamaların önüne geçilmiş oldu.

Medine'de gurbette yaşayan Müslümanlar bu sayede zorlukların üstesinden hep beraber geldiler. Ensar'dan biri bahçesinde çalışıyorken kardeşi pazarda alışveriş yapıyordu. Akşam olduğunda kazanılan para Muhacir olan sahabinin kendine ait bir ev kurması için ayrılırdı. Böylece Bedir savaşına kadar bütün Muhacirler ev bark sahibi oldular. Bedir savaşından sonra bu uygulama ortadan kaldırılmıştır. Görünürde bu işten daha çok Muhacirler yararlanıyor gibi olmasına karşı Ensar'ın da önemli kazanımları oldu.

Aralarındaki düşmanlıklar yerini sevgiye bıraktı.

- Mekkeli Müslümanlar bütün mallarını Mekke'de bırakmışlardı.
- Bu yüzden birçoğu fakir durumdaydılar.
- Peygamberimiz (s.a.s.), Mekkeli Müslümanlarla Medineli Müslümanları birbirine kardeş yaptı.
- Mekke'den göç edenlere Muhacir, bunlara yardım eden Medinelilere Ensar ismi verildi.
- Böylece zor durumda olan Muhacirler, Medine'de kendilerine yeni bir hayat kurdular.

Kelime Öğrenelim:

- Peygamberimizi (s.a.s.) ve diğer Müslümanları Medine'ye davet edip onlara orada yardımcı olan Medineli Müslümanlara **"Ensar"** denir.
- Mekke'den Medine'ye göç eden Müslümanlara "**Muhacir"** denir.

23. Bölüm
Bir Arada Yaşamanın İlk Tecrübesi

Siyer Takvimi

Hicri 1.Yıl / Miladi 623

Yahudilerle Vatandaşlık Anlaşması imzalandı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Kitap ehlinden ve ortak koşanlardan inkârcılar, kendilerine apaçık bir belge, içinde kesin ve en doğru hükümlerin bulunduğu arınmış sahifeleri okuyan, Allah katından bir Peygamber gelene kadar dinlerinden vazgeçecek değillerdi. Ama kendilerine kitap verilenler, onlara apaçık belge geldikten sonra ayrılığa düştüler. Oysa onlar, doğruya yönelerek, dini yalnız Allah'a has kılarak O'na kulluk etmek, namazı kılmak ve zekâtı vermekle emrolunmuşlardı. Dosdoğru olan din de budur.

Beyyine Suresi 1–5. Ayetler

Müslümanlar arasında kardeşlik, toplumun huzuru için oldukça önemliydi. Bu sayede aralarında düşmanlık bulunan kabileler barış içinde yaşamaya başladılar. Barışın sürekli olması için Hz. Peygamber (s.a.s.) başka girişimler de bulundu.

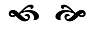
Medine'de yaklaşık onbin kişi yaşıyordu. Bunlardan bir kısmı Yahudi'ydi ve bunlar Medine'de oldukça önemli bir güç sayılıyordu. Mekkeli müşrikler de bunun farkındaydı. Müslümanlarla Yahudilerin aralarında yapacağı bir anlaşma, Medine'de bir kargaşa ortamının önlenmesi demekti.

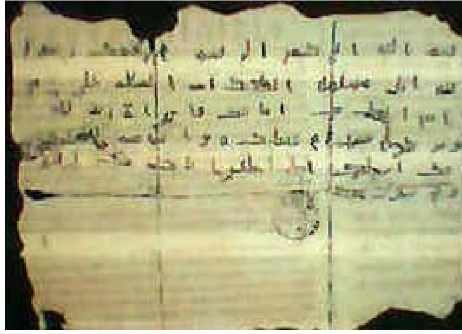
Kuran'ı Kerim'de Yahudilere birçok nimet verildiği halde, uymak zorunda oldukları dini yükümlülükleri yerine getirmemek için pek çok hileye başvurdukları anlatılmaktaydı. Bu amaçla Peygamberlerin kendilerine öğrettiği ilahi hükümleri değiştirmişlerdi. Yine Kuran'ı Kerim'de basit çıkarları uğruna gerçeklere çok çabuk yüz çevirdikleri de anlatılmıştır. Bütün bunları bilen Hz. Peygamber (s.a.s.), önceden önlem alması gerektiğini biliyordu. Bütün gruplarla görüşerek Medine'de barış içinde yaşayabileceklerini anlattı. Aralarında belki de dünyanın ilk yazılı anayasası sayılabilecek bir ***"Vatandaşlık Sözleşmesi"*** (Medine Vesikası) imzalandı.

Herkese dinini rahatça yaşayabilme imkânı veren bu anlaşma, şehre huzur getirmiştir. Ayrıca Mekkeli

müşriklerin Medine'de oluşan huzur ortamını bozucu faaliyetleri bir süreliğine önlemiş oldu.

Yahudiler kısa zamanda bu barış ortamını bozmaya çalıştılar. İlkin kendilerini Müslümanlara karşı üstün göstermeye çalıştılar. İbadetleriyle, kitaplarıyla, bayramlarıyla övünmeye başladılar.

- Medine'de Peygamberimiz (s.a.s.) Müslümanlar arasında kardeşlik kurdu.
- Bundan sonra Müslümanlar, Yahudiler ve diğer gruplarla anayasa anlaşması yapıldı.
- İslam tarihinde buna 'Medine Vesikası' denir.
- Bu anlaşmayla şehirde, bütün insanların barış ve huzur içinde yaşayacakları bir ortam oluştu.

Kelime Öğrenelim:

- Hz. Musa'nın dinine mensup olan kişilere "**Yahudi**" denir.

24. Bölüm
Manevi Temizlenişler: Oruç ve Zekât

Siyer Takvimi

Hicri 2.Yıl / Miladi 624

Oruç farz kılındı.

Zekât farz kılındı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Doğrusu erkek ve kadın müslümanlar, erkek ve kadın müminler, boyun eğen erkekler ve kadınlar, doğru sözlü erkekler ve kadınlar, sabırlı erkekler ve kadınlar, gönülden bağlanan erkekler ve kadınlar, sadaka veren erkekler ve kadınlar, oruç tutan erkekler ve kadınlar iffetlerini koruyan erkekler ve kadınlar, Allah'ı çok anan erkekler ve kadınlar, işte Allah bunların hepsine mağfiret ve büyük ecir hazırlamıştır.

Ahzab Suresi 35. Ayet

Hz. Peygamber (s.a.s.) Medine'ye geldiği zaman Muharrem ayında Aşura orucu tutuyordu. Bunun yanında her aydan tutulan üç gün oruçta vardı.

Sonra Allah (c.c), Hz. Peygamber'e (s.a.s.); ***"Ey inananlar, sizden öncekilere yazıldığı gibi günahlardan korunmanız için sizin üzerinize de oruç yazıldı. Sayılı günler olarak. Sizden kim hasta veya seferde olursa tutamadığı günler sayısınca başka günlerde tutar. Oruca zor dayananların vermesi, bir yoksulu doyurması lâzımdır. Bununla beraber gönül isteğiyle kim bir iyilik yapar oruç tutarsa o, kendisi için iyidir. Bilirseniz oruç tutmanız, sizin için daha hayırlıdır. Ramazan ayı -ki insanlara yol gösterici, hidayeti, doğruyu ve yanlışı birbirinden ayırt edip açıklayıcı olarak Kuran o ayda indirilmiştir- İçinizden kim o aya yetişirse oruç tutsun. Kim hasta olur yahut seferde bulunursa tutamadığı günler sayısınca başka günlerde oruç tutsun. Allah sizin için kolaylık ister, güçlük istemez. Sayıyı tamamlamanızı, size doğru yolu gösterdiğinden dolayı Allah'ı yüceltmenizi ister. Şükredesiniz diye size bu kolaylığı gösterir."*** *(Bakara Suresi 183 – 185. Ayetler)* ayetlerini indirerek oruç ibadeti farz kılındı. Ramazan ayı bundan sonra Müslümanlar için oruç ayı oldu. Önceleri oruç tutan Müslümanlar sahur yapmıyorlardı. Oruç tutan kimse iftar yaptıktan sonra yatsı namazına kadar yer

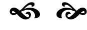
içerdi. Bundan sonra yemek, içmek haramdı. Bazı zorluklar üzerine sahur için izin verildi

Ramazan ayına özel olarak Hz. Peygamber (s.a.s.) bir de teravih namazı kılmıştır. Dinlene dinlene kılınan bu namaz, günümüzde de Ramazan Ayı boyunca çoğu zaman cemaatle toplu olarak kılınmaktadır.

Kuran'ı Kerim bu ayda indirilmeye başlandığı için Hz. Peygamber (s.a.s.) Ramazan ayında Kuran'ı Kerim'i baştan sona okurdu. Bunu vefat edinceye kadar hiç aksatmadan yapmıştır. Vefat ettiği yılın Ramazan ayında Kuran'ı Kerim'i, Cebrail'e iki defa okumuştur. Gündüzleri oruçla geçirir, geceleri ibadet ederdi. İftarda yoksulları doyurmaya gayret eder, kimsesizleri sofrasına davet ederdi. Ramazan ayını sağ salim bitirdiği için bu ayda mutlaka yoksullara bir miktar mali yardım (Fıtır Sadakası) yapardı. Zengin olan Müslümanlara özellikle bu ayda zekâtlarını vermelerini tavsiye ederdi. Böylece refah içinde yaşayan zenginler, fakirleri hatırlamış olurdu. İnsanlar birbirlerine kin ve nefret yerine merhamet bağıyla bağlanmış olurdu.

Ramazan ayı sonunda bütün Müslümanlar için bir sevinç günüydü. Arefe gününü bayram için hazırlıkla geçiren Müslümanlar bayram sabahı erkenden kalkıp "musalla"adı verilen namazgâha giderlerdi. O gün Hz. Peygamber (s.a.s.) en temiz elbisele-

rini giymiş olarak minbere çıkar, bu günün bir sevinç günü olduğunu bütün Müslümanlara bir daha hatırlatırdı. Dönüş yolunun sabah geldikleri yoldan farklı olmasına dikkat ederdi. Böylece farklı insanları görme ve onlarla bu sevinçli günü paylaşma imkânı doğardı.

Öğrendiklerimizi Tekrar Edelim

- Hicretin ikinci yılında oruç ve zekât farz kılındı.
- Zekât ile Müslümanların kazançlarını şüpheli gelirlerden temizlemeleri sağlandı.
- Oruç ile Müslümanların bedenen ve kalben temizlenmesi amaçlandı.
- Ramazan Ayı sonunda Müslümanlar, Allah'ın (c.c) emrini yerine getirmekten dolayı sevinç içinde bayram yaparlar.

Kelime Öğrenelim:

- Ramazan Ayına özel yatsı namazı vaktinde kılınan 20 rekâtlık sünnet namaza **"Teravih Namazı"** denir.
- Ramazan ayı içerisinde zengin Müslümanların fakirlere vermek zorunda oldukları sadakaya **"Fitre"** denir.

25. Bölüm
İlk Zafer: Bedir

Siyer Takvimi

Hicri 2.Yıl / Miladi 624
Bedir Savaşı yapıldı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

De ki: "Ey inkârcılar! Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma da sizler tapmazsınız. Ben de sizin taptığınıza tapacak değilim. Benim taptığıma da sizler tapmıyorsunuz. Sizin dininiz size, benim dinim banadır.

Kafirun Suresi

Medine'de iç barış sağlanmıştı. Şehirde herkes bu durumdan memnundu. Müslümanlar yeni vatanlarında artık huzur içindeydiler.

Mekkeli müşrikler ise, bu durumdan pek hoşnut değillerdi. Son zamanlarda savaş hazırlıklarına hız vermişler, bu amaçla Ebu Süfyan yönetiminde bir ticari kervanı Şam'a göndermişlerdi. Bu kervandan elde ettikleri gelirle büyük bir ordu kurmayı planlamaktaydılar.

Hz. Peygamber (s.a.s.), bu tehlikeyi önlemek için Mekkelilerin ticaret yollarını kontrol etmeye başladı. Her an hazırlıklı olunmalıydı. Çünkü bu yolda kervanlar silahlı oluyor, herhangi bir müdahale anında karşılık vermek üzere hazırlıklı bulunuyorlardı.

Öncü grupların verdiği haberlere göre Mekkeliler, bu kervandan yüksek bir kârla dönerlerse çok güçlü bir ordu kuracaklardı. Bu mutlaka önlenmeliydi. Hz. Peygamber (s.a.s.) üç yüz beş kişilik bir arkadaş grubuyla yola çıktı.

Ebu Süfyan'ın bu durumdan haberi olmuş kervanın yolunu değiştirmiş bu arada Mekke'ye bir haberci göndermişti. Mekkeliler kervanın gelmesini beklemeden yola koyuldular.

Hz. Peygamber (s.a.s.) orduyla Kızıldeniz'e otuz kilometre uzaklıkta, Medine'nin güney batısında bulunan Bedir bölgesine geldi. Ordu, kumluk bir yere

yerleşti. Ama bazı sahabeler, eğer bu Allah'ın (c.c.) emri değilse Bedir kuyusuna yerleşmelerinin daha uygun olduğunu söylediler. Hz. Peygamber (s.a.s.) bu fikri uygun bulmuş, orduyu buraya yerleştirmiştir.

Bedir savaşı, müşriklerle Müslümanlar arasındaki ilk büyük savaş olduğundan Hz. Peygamber (s.a.s.) Ensarla Muhaciri toplayıp görüşlerini aldı. Savaş olursa sonuna kadar sabredeceklerini söyleyip bağlılıklarını bildirdiler. Herkes son hazırlıklarını kontrol etmeye başladı. Bu arada Hz. Ömer (r.a), karşı tarafa gönderilerek savaşmaktan vazgeçmeleri istendi. Fakat Mekkeli müşrikler bunu kabul etmediler. Sayılarının çok olmaları onları kibirlendiriyordu.

Savaş başladı. İki grup da var güçleriyle savaşıyorlardı. Mekkeli müşrikler, Müslümanlardan neredeyse üç kat daha kalabalıktı. Buna rağmen dört beş saat süren savaş sonucunda bozguna uğradılar. Müslümanlar on dört şehit verirken, müşriklerden Ebu Cehil dâhil yetmiş kişi ölmüştü. Böylece Allah (c.c.), üstünlüğün sayıya bağlı olmadığını gösterdi. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) duası kabul edilmiş müşrikler yenilmişti.

Kendinden emin adımlarla Medine'ye dönen Müslümanlar için yapılacak daha birçok iş vardı.

- Peygamberimiz (s.a.s.) müşriklerin savaş için yola çıkardıkları ticaret kervanın vurmak için üç yüz civarında arkadaşıyla cihada çıktı.
- Savaş sonunda Müslümanlar büyük bir zafer elde ettiler.
- Müslümanlar on dört şehit verirken müşrikler yetmiş kayıp verdiler.
- Bu savaşta müşriklerin önde gelenlerinden Ebu Cehil de öldürüldü.

Kelime Öğrenelim:

- Allah (c.c) yolunda savaşmaya, dinin emir ve yasaklarına uymaya, İslam'ın bilinmesi ve tanınması için çalışmaya **"Cihad"** denir.

26. Bölüm
Büyük İmtihan: Uhud

Siyer Takvimi

Hicri 3.Yıl / Miladi 625
Uhud Savaşı yapıldı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Orada, güven içinde olarak her yemişi isteyebilirler. Orada, ilk ölümden başka bir ölüm tatmazlar. Rabbin lütfuyla onları cehennem azabından korumuştur. İşte büyük kurtuluş budur.

Duhan Suresi 55–57. Ayetler

Bir yıl öncesinde Bedir savaşında yenilen Mekkeli müşrikler, bu yenilginin öcünü almak istiyorlardı. Ebu Süfyan komutasında güçlü bir ordu kurdular. Peygamberimizin (s.a.s.), hazırlıklardan önceden haberi oldu. Önlem almalıydı. Herkese fikrini sordu.

İki görüş hâkim görünüyordu. Kimi şehrin dışına çıkıp meydan savaşı yapılsın istiyordu. Kimi ise savunma savaşında ısrar ediyordu. Peygamberimizin (s.a.s.) amcası Hz. Hamza (r.a); savaşın Medine dışında yapılması taraftarıydı. Allah yolunda şehit olmayı arzulayan bir grup gençte ona katılmaktaydılar. Hz. Peygamber (s.a.s.) eldeki bilgiler de değerlendirilince savaşın bir savunma savaşı şeklinde olmasının daha uygun olduğunu söyledi. Çoğunluğun bir meydan savaşından yana olduğu görülüyordu. Savaş, Medine dışında yapılacaktı.

Bu arada Mekkelilerin şehre iyice yaklaştıkları haberleri geliyordu. Bedir'in intikamını almaya yemin etmiş tam üç bin kişi neredeyse Medine kapılarındaydı. Hz. Peygamber (s.a.s.) bin kişilik arkadaş grubuyla birlikte yola çıktı. Düşman ordularıyla karşılaşıncaya kadar yürüyüşüne devam etti. Nihayet önlerinden geçip Uhud Dağını arkasına aldı. Dağın çok yakın yerinde olan yüksek bir tepeye, düşmanların arkadan saldırmasını önlemek için Abdullah b. Cübeyr yönetiminde bir okçu grubu yerleştirdi. Ne

olursa olsun yerlerinden asla ayrılmamalarını emretti. Böylece hazırlıklar tamamlandı.

Müslüman ordusu meydana gayet iyi yerleşmişti. Savaş başladı. Kısa sürede savaş kazanılacağa benziyordu. Ama birden savaşın şekli değişti. Abdullah b. Cübeyr yönetimindeki okçular bozgunu görünce savaşın kazanıldığını düşündü. Ve yerlerinden ayrılarak savaş meydanına doğru koşmaya başladılar. Bunu fark eden Mekke ordusundan Halid b. Velid, bir grup atlıyla tepenin arkasından dolanarak Müslümanlara saldırmayı başardı. Müslümanlar iki ateş arasında kaldı. Oysa Hz. Peygamber'in (s.a.s.) kesin emri vardı. Bir anlık gafletin sonucu ağır olmuştu. Hz. Peygamber (s.a.s.) yaralandı. Başta Hz. Hamza (r.a) olmak üzere birçok Müslüman şehit oldu.

Mekkeli müşrikler savaş meydanında sevinç çığlıkları atıyorlardı. Bedir'de ölenlerin öcünü aldıklarını ve Müslümanları bu topraklardan sildiklerini düşünüyorlardı. Savaş meydanındaki şehitlere eziyet ettiler. Taşkınlıkları bitince Mekke'ye döndüler. Müşriklerin bu davranışları Müslümanları oldukça üzdü. Şehitleri Uhud meydanında kılınan cenaze namazlarıyla birlikte toprağa verdiler. Hz. Peygamber (s.a.s.) geri çekilmenin bir taktik sonucu olabileceği düşüncesiyle Medine'ye bir müddet geri dön-

medi. Medine'ye on altı kilometre uzaklıktaki bir bölgede bir müddet daha konakladı. Sonra Medine'ye geri döndü.

Savaş sonucunda Müslümanlardan yetmiş üç kişi şehit olmuş, müşriklerden yirmi üç kişi ölmüştür. Özellikle Hz. Hamza'nın (r.a) Vahşi tarafından öldürülme şekli Hz. Peygamber'i (s.a.s.) oldukça üzmüştür. Uhud şehitlerini her sene ziyaret eden Hz. Peygamber (s.a.s.) şehitliğe girişinde; ***"Sabretmenize karşılık size selam olsun. Burası dünyanın güzel bir sonudur. Biz de size kavuşacağız İnşallah!",*** derdi.

Her zaman Uhud şehitlerine dua eder, onlardan her zaman övgüyle söz ederdi.

- Müşrikler, Bedir'de uğradıkları yenilginin intikamını almak için üç bin kişilik bir orduyla yola çıktılar.
- Peygamberimiz (s.a.s.) arkadaşlarıyla yaptığı toplantıda savaşın şehir dışında yapılmasına karar verdi.
- Peygamberimiz (s.a.s.) okçuları stratejik bir bölgeye yerleştirdi ve ne olursa olsun yerlerini terk etmemelerini emretti.
- Müslümanlar bin kişilik bir ordu kurdular.
- Okçular peygamberimizin talimatlarını dinlemedikleri için savaşta büyük yara aldılar.
- Savaşta başta Hz. Hamza (r.a) olmak üzere yetmiş üç Müslüman şehit oldu.
- Müşriklerden yirmi üç kişi öldü.

Kelime Öğrenelim:

- Allah (c.c) izin vermeden ve istemeden hiçbir şeyin olması mümkün değildir. Bu yüzden Müslümanlar gelecekte bir iş ve görev yapacaklarında **"İnşallah"** derler.

27. Bölüm
Kalpleri Yakan İki İhanet: Bi'ri Maune ve Reci Olayları

Siyer Takvimi

Hicri 4. Yıl / Miladi 625

Bi'ri Maune ve Reci Olayları oldu.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Onlar haksız yere ve "Rabbimiz Allah'tır" dediler diye yurtlarından çıkarılmışlardır. Allah insanların bir kısmını diğeriyle savmasıydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çok anılan camiler yıkılıp giderdi. And olsun ki, Allah'a yardım edenlere O da yardım eder. Doğrusu Allah kuvvetlidir, güçlüdür.

Hac Suresi 40. Ayet

Uhud Savaşı Müslümanlar için acı bir tecrübe oldu. Müslümanlar şartlar ne olursa olsun, Peygamberimizin (s.a.s.) sözünden bir an bile çıkmamaları gerektiğini anladılar. Herkes kısa sürede yaralarını sardı. İşlerine geri döndüler. Bütün bunlara rağmen İslam dini bütün yarımadada hızla yayılmaya devam etti. Hayat devam ediyordu.

Çevre köy ve şehirlerden Medine'ye insanlar geliyor, bir müddet Peygamber Mescidi'nde kalıyorlardı. Gerekli bilgileri alıyor, daha fazlasını öğrenmek için öğretmen istiyorlardı. Yine bir gün bir adam Hz. Peygamber'den (s.a.s.) öğretmenler istedi. Gönderilen öğretmenlerin korunacağına dair söz alan Hz. Peygamber (s.a.s.), Suffe'de yetişen yetmiş kadar "Kurra"yı göndermeye karar verdi.

Yetmiş kişilik grup yola çıktılar. Bi'ri Maune bölgesine varınca onları sinsi bir tuzağın beklediğini anladılar. Yetmiş kurra pusuya düşürülmüştü. Olanlar haince bir plandan başka bir anlama gelmiyordu. Yetmiş Müslüman orada şehit edildi. Hz. Peygamber (s.a.s.) bir ay boyunca sabah namazında bu şehit sahabileri andı. Bu kötülüğü yapanlara beddua etti. Namazda ellerini açarak "Kunut" yapmıştı.

Bir'i Maune olayının acısı henüz geçmemişti ki ikinci bir olay arkasından geldi. Reci denilen yerde

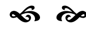
haince bir saldırı daha oldu. Burada da sekiz Müslüman şehit edildi. Bir kısmı esir edilerek Mekkeli müşriklere satıldılar. Bunların içinde Zeyd b. Desinne adlı bir sahabi de vardı. Zeyd b. Desinne 'ye şehit edilmeden önce Hz. Peygamber'i (s.a.s.) yalanlaması için eziyet edildi.

Şimdi Muhammed'in (s.a.s.) senin yerinde olmasını ister miydin? diye alay etmek istediler. Zeyd b. Desinne:

Bırakın burada olmasını, ayağına bir diken bile batmasını istemezdim, cevabı verdi.

Cevaba sinirlenen müşrikler Zeyd b. Desinne'yi şehit ettiler.

Savaş amacıyla değil de tamamen dini ve barışçıl maksatlarla gönderilen öğretici heyetlere yapılan bu çirkin saldırılar genel ahlaka da tüm hukuk kurallarına da aykırıydı. Çünkü bunlar hakkında korunacaklarına dair Peygamberimize (s.a.s.) güvence verilmişti.

- Peygamberimizin (s.a.s.) İslam'ı öğretmeleri için gönderdiği yetmiş kadar Müslüman Bi'ri Maune denilen yerde tuzağa düşürülerek öldürüldü
- Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.s.) sabah namazlarında "Kunut" okuyarak hainlere lanet etti.
- Reci denilen yerde de sekiz Müslüman aynı şekilde tuzağa düşürülerek şehit edildi.

Kelime Öğrenelim:

- Namazda rukûdan önce veya sonra ayakta durup dua etmeye "**Kunut**" denir.

28. Bölüm
Hendek

Siyer Takvimi

Hicri 5. Yıl / Miladi 627
Hendek Savaşı yapıldı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Ey iman edenler! Allah'ın size olan nimetini hatırlayın; hani size ordular saldırmıştı da, biz onlara bir rüzgâr ve sizin görmediğiniz ordular göndermiştik. Allah ne yaptığınızı çok iyi görmekteydi.

Ahzab Suresi 9.Ayet

Uhud Savaşı'ndan güç alan Mekkeli müşrikler, iki yıldır savaş hazırlıkları yapıyorlardı. Bu defa İslam'a öldürücü darbeyi vuracaklardı. İlkönce Medine çevresindeki kabilelerle ittifak kurmaya başladılar. Böylece çember iyice daralacak Müslümanlar yalnız kalacaktı.

Bu amaçla Medine'deki Yahudi kabileleriyle anlaşmalar yaptılar. Bu anlaşmaların amacı, Hz. Peygamber'i (s.a.s.) Medine'den uzaklaştırıp savaşa zorlamak ve orada Müslümanlarla birlikte ortadan kaldırmaktı. Bu hesaba göre Medine halkının başsız kalacağı düşünülüyordu. Bundan sonrası ise kolaydı. Şehre her yönden saldırıp tamamen İslam'dan kurtulmak an meselesi olacaktı. Yaklaşık on bin kişilik büyük bir ordu kurdular.

Hz. Peygamber'e (s.a.s.) gelen bu haber onu harekete geçirdi. Peygamber Mescidinde sahabilerle bir toplantı yapıldı. Ne yapılması gerektiği üzerinde konuşuldu. Çeşitli görüşler söylendi. İran asıllı Selman'ın ortaya attığı fikir herkes tarafından benimsenmişti. İran'da tehlike anında şehrin etrafına hendek kazdıklarını, bunun düşman ordusunu şaşırttığını ve etkisiz hale getirdiğini söyledi. Medine'yi savunmak amacıyla kazılacak hendeğe vakit geçirilmeden başlandı. Yaklaşık beş-altı kilometre uzunluğunda, dokuz metre eninde ve beş metre derinliğin-

de bir hendek kazıldı. Peygamberimiz (s.a.s.) ve arkadaşları günlerce sabahtan akşama kadar çalıştılar. O günün şartları düşünüldüğünde yapılan iş oldukça zordu.

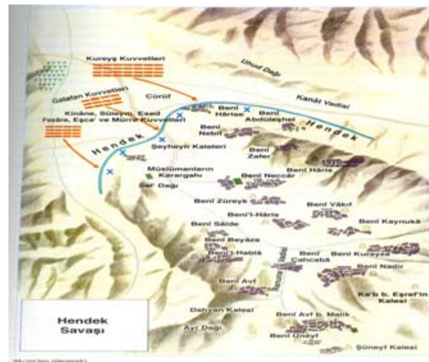
Hendeğin kazılması biter bitmez Mekke orduları Medine çevresine gelmişlerdi. Gördükleri durum onları şaşırtmış, bütün planlarını alt üst etmişti. Çünkü şimdiye kadar böyle bir savaş stratejisi görmemişlerdi. Kurdukları ordugâhta durumu değerlendirdiler. Uzun tartışmalardan sonra Medine'yi kuşatmaya karar verdiler. On bin kişilik bir orduya karşı üç bin kişilik bir ordu ne yapabilirdi ki? Savaşı mutlaka kazanacaklardı.

Mekkeli müşrikler saldırıya başladılar. Hendeğin her tarafından hücuma geçen atlı süvariler, hendeği geçemiyor, çoğu içine düşüp ölüyordu. Kuşatma yirmi yedi gün sürdü. Bu arada kuşatmada Müslüman olan Nuaym b. Mesud, ittifakın dağılması için gizli faaliyetler düzenlemeye başladı. Mekkeli müşrikler ve Yahudiler onun Müslüman olduğunu bilmiyorlardı. Her iki tarafın da direncini kırmak için çeşitli senaryolar anlatarak birbirlerine güvenlerini kaybetmelerini sağladı. İttifak dağılmak üzereydi. Kuşatmanın sonlarına doğru çıkan şiddetli fırtına da düşman ordularının direncinin büsbütün yok olmasını sağladı. Nuaym b. Mesud'un faaliyetleri, Hac mevsimin yaklaşması gibi

sebeplerden dolayı Ebu Süfyan askerlerini alıp Mekke'ye dönme kararı verdi. Öteki kabileler de kısa sürede dağıldı. Müslümanlar yeni bir zafer daha kazanmışlardı. Görüldü ki; artık İslam yarımadanın en güçlü dini haline gelmişti.

Hendek savaşında Hz. Peygamber (s.a.s.) savaşın şiddetinden dolayı namazlarını vaktinde kılamadı. Savaşın sonunda ezan okundu ve kılınamayan namazlar kaza edildi.

- Mekkeliler Müslümanlara son bir darbe vurmak için onbin kişilik bir orduyla Medine üzerine yürüdüler.
- Müslümanlar uzun görüşmelerden sonra şehrin etrafına hendek kazılmasına karar verdiler.
- Hendek fikri Selman-ı Farisi adlı İranlı bir sahabiden geldi.
- Müşrikler hiçbir şey yapamadan büyük maddi kayıplarla geri dönmek zorunda kaldılar.

Kelime Öğrenelim:

- **"Kaza Namazı",** herhangi bir sebepten dolayı vaktinde kılınamayan namazların daha sonra kılınmasıdır.

29. Bölüm
Hudeybiye: Mağdurların Zaferi

Siyer Takvimi

Hicri 6.Yıl / Miladi 628
Hudeybiye Anlaşması yapıldı.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Muhakkak ki sana biat edenler ancak Allah'a (c.c.) biat etmektedirler. Allah'ın (c.c.) eli onların ellerinin üzerindedir. Kim ahdini bozarsa, ancak kendi aleyhine bozmuş olur. Kim de Allah (c.c.) ile olan ahdine vefa gösterirse Allah (c.c.) ona büyük bir mükâfat verecektir.

Fetih Suresi 10. Ayet

İslam, Arap yarımadasına bütün hızıyla yayılmaktaydı. Güneyde huzuru bozan Mekke, kuzeyde Gatafan kabilesi ve Medine'den çıkarılan Yahudiler şimdi susturulmuştu. Artık Mekkeli müşrikler de Medine İslam devletini tanımak zorundaydılar. Hudeybiye Barış anlaşması bunun bir delili olmuştur.

Hicretten altı yıl sonra bir gün Hz. Peygamber (s.a.s.):

— Yarın Mekke'ye gidiyoruz. Atalarımızın yurdunu ziyaret edeceğiz, dedi. Bütün Müslümanlar sevinçle hazırlıklara başladılar. Özellikle Muhacirlerin sevincine diyecek yoktu. Yıllar önce zorla çıkarıldıkları vatanlarını şimdi tekrar görecekler, özlem gidereceklerdi.

Kafilede bin beş yüz sahabi vardı. Uzun bir yolculuk yaptılar. Konakladıkları yerlerde birbirlerine Mekke ile ilgili hatıralarını anlattılar. Hz. Peygamber'de (s.a.s.) Ebva köyünde annesinin kabrini ziyaret etti. Mekke'nin on yedi kilometre batısındaki Hudeybiye bölgesine kadar geldiler. Müslümanlar orada bir müddet konaklayacaklardı. Çadırlarını buraya kurdular. Amaçlarının savaş olmadığını, Kâbe'yi ziyaret edip geri döneceklerini göstermek için yanlarına savaş silahları almamışlardı. Bunu anlatmak için Mekke'ye Hz. Osman (r.a) elçi olarak gön-

derildi. Savaş için gelmediklerini, izin verirlerse Kâbe'yi ziyaret edip gideceklerini anlattı. Ama müşrikler nasıl davranacaklarını bilemediklerinden Hz. Osman'ın (r.a) geri dönmesi gecikmişti. Ebu Süfyan Müslümanları Kâbe'ye sokmayacaklarını, isterse sadece Hz. Peygamber'in (s.a.s.) umre yapabileceğini söyledi. Hz. Osman (r.a) bunun asla kabul edilmeyeceğini belirtti. Karar vermeleri gecikiyordu. Bu gecikmenin sebebi Hz. Osman'ın (r.a) müşrikler tarafından öldürüldüğüne yorumlandı. Bu savaş ilanı anlamına geliyordu. Sahabiler bir ağacın altında her ne olursa olsun sonuna kadar Peygamberimizin (s.a.s.) yanında olacaklarına dair söz verdiler. Bu sözleşmeye Rıdvan Biatı dendi.

Bundan sonra yoğun görüşmeler yapıldı. Taraflar sonunda anlaşabildiler. Anlaşmaya göre;

Müslümanlar bu yıl Mekke'ye giremeyeceklerdi.

Ancak bir yıl sonra Kâbe'yi ziyaret edebilecekti.

Kureyş'ten biri Müslüman olursa Mekkeliler'e teslim edilecekti.

Bir Müslüman dininden dönüp Mekke'ye sığınırsa geri verilmeyecekti.

Müslümanlar anlaşma maddelerini ağır bulmuşlardı. Ortalıkta bir üzüntü havası vardı. Hatta Hz. Ömer (r.a) anlaşma maddelerinin kabul edilmemesi gerektiğini söyledi. Bu sırada Mekke'de Müslüman

olan Ebu Cendel'in müşriklerin elinden kurtularak Hz. Peygamber'in (s.a.s.) yanına gelmesi ve onun tekrar geri verilmesi ortalığı bir ölüm sessizliğine çevirmişti. Müslümanlar Medine'ye hüzünlü bir şekilde geri döndüler. Fakat anlaşmanın kendi yararlarına olduğu zamanla anlaşıldı. Sonunda Mekkeli müşrikler, anlaşmanın şartlarına uymayıp bozdular.

Hudeybiye Anlaşmasını yıllar sonra değerlendiren Hz. Ömer (r.a**):** ***"Anlaşma İslam'ın en büyük fethidir"*** demiştir. Artık Mekke'nin bir İslam şehri olmasına sayılı günler vardı.

- Hicretin 6.yılında Peygamberimiz (s.a.s.) Kâbe'yi ziyaret maksadıyla Mekke yakınlarına kadar gitti.
- Bu yolculukta yaklaşık bin beş yüz Müslüman Peygamberimize (s.a.s.) eşlik etti.
- Mekkeliler Peygamberimizi (s.a.s.) ve Müslümanları Mekke'ye sokmadılar.
- Mekkelilerle bir anlaşma imzalandı. Buna "Hudeybiye Anlaşması" denir.
- Müslümanlar Rıdvan ağacının altında her durumda Peygamberimize (s.a.s.) itaat edeceklerine dair biat ettiler.

Kelime Öğrenelim:

- Yılın herhangi bir zamanında Kâbe'nin ziyaret edilmesine "**Umre"** denir.

30. Bölüm
Davetin Kutlu Mektupları

Siyer Takvimi

Hicri 7.Yıl / Miladi 628

Peygamberimiz (s.a.s.) komşu ülkelere İslam'a Davet mektupları gönderdi.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Sizden, hayra çağıran, iyiliği emredip, kötülüğü yasaklayan bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.

Al-i İmran Suresi 104. Ayet

Müslümanlar Mekke'ye girememişlerdi. Bir imtihanla daha karşı karşıyaydılar. Kafilede üzüntüden kimse konuşmuyordu. Sessizlik ortamını Peygamberimiz (s.a.s.) bozdu. Çadırdan çıktı. Umre yapmış gibi başını tıraş ettirdi. Aradan çok geçmeden anlaşma meyvelerini vermeye başladı. Görüldü ki bu bir yenilgi değil zaferin ilk işaretiydi.

Hz. Peygamber (s.a.s.) bu ortamı en iyi şekilde değerlendirdi. Bizans İmparatoruna, Habeşistan'a ve yarımadadaki diğer kabilelere elçiler ve mektuplar gönderdi. Devlet başkanları İslam'a davet ediliyordu. Artık İslam'ı bütün dünya duymalıydı. Gönderilen elçilere ve mektuplara devlet başkanlarının tepkileri farklı olmuştu.

Bizans İmparatoru Herakliyus davet mektubunu alınca okumaya başladı. Mektup şöyle başlıyordu:

"Bismillahirrahmanirrahim. Allah'ın (c.c.) kulu ve O'nun elçisi Muhammed'den Bizans İmparatoru Herakliyus'a…

Kendisini kral, imparator veya kisra değil de sadece Allah'ın (c.c.) kulu diye tanıtan birinin amacı dünyalık elde etmek olamazdı. Sözleri dinlenmeye değer olmalıydı. Dünya tarihi siyasi amaçlarla yapılan binlerce elçiye ve beraberinde getirdiği fermanlara şahit olmuştu. Bunlar ya savaş bildirisiydi ya da barış isteği… Bu ise tamamen farklı içerikte bir mektuptu. Dikkatlice okumaya devam etti:

... Selam hidayete uyanlara olsun. Seni bütün peygamberlerin tarih boyunca çağırdıkları evrensel mesaja; İslam'a çağırıyorum. Ona uyanların selamette olduğu bir din olan İslam'a…

Çağrı, Hz. İbrahim'den bu yana bütün peygamberlerin ortak ilkesine davetti. Şirke bulaşmamış bir din... Kendi halinde akan saf bir nehir... Hz. İsa'da aynı geleneğin bir halkası değil miydi?

Karşılığında ne vaat ediliyordu acaba? Merakla okumaya devam etti:

...İslam'ı kabul ettiğin takdirde hem bu dünya da hem de ahirette kurtuluşa erersin.

Bir mektubu ilginç kılan bütün özellikler okuduklarında vardı. Hem bu dünyada zaferi, hem de öbür dünya da cenneti vaat eden bir mektuptu elindeki. Dahası bütün bunları kabul etmediği takdirde cesurca sonunu da gösteriyordu. Bu dünya da yıkım öbür dünyada rezil olmak... Tarih bütün peygamberlere karşı gelenlerin aynı sonu paylaştığını gösteriyordu.

...Eğer söylediklerimi kabul etmezsen kendi günahlarınla beraber halkının günahlarını da çekersin. Kitab Ehli size sesleniyorum. Sizi bizim de onayladığımız ortak bir söze davet ediyorum. Sadece Allah'a (c.c) ibadet edelim. O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. İlahlık yakıştırdıklarınızı gelin bir daha

düşünelim. Söylediklerimi kabul etmezseniz bana ve bütün Müslümanlara ancak Allaha (c.c) teslim olmak düşer.

Herakliyus mektubu birkaç kez daha okudu. Üzerinde günlerce düşündü. Sonunda Hz. Muhammed'in (s.a.s.) bir peygamber olduğuna kanaat etti. Fakat danışmanları imparator kadar akıllı değildi. Sert tepki gösterdiler. Herakliyus elçileri hediyeleriyle birlikte nazik bir şekilde geri gönderdi.

Diğer elçiler de mektupları sahiplerine ulaştırdılar. Kimi kızdı, elçilere kötü davrandı kimi de saygıyla kabul etti.

Davet mektupları İslam'ı bütün dünyaya tanıtmak için iyi fırsat oldu.

- Peygamberimiz (s.a.s.) Hudeybiye Anlaşmasıyla birlikte bütün Arabistan'da güvenlik ve huzur sağlamış oldu.
- Bundan sonra İslam davetini komşu ülkelere ulaştırmak için çalışmalara başlandı.
- Civar ülke hükümdarlarına tek tek elçi ve beraberlerinde davet mektupları gönderildi.
- Bu davet mektuplarına kimi hükümdarlar tepki gösterirken kimisi daha olumlu yaklaştı.
- Peygamberimizin (s.a.s.) hedefi artık İslam'ı bütün dünyaya duyurmaktı.

Kelime Öğrenelim:

- İslam'ın dışında diğer semavi dinlere inananlara **"Ehl-i Kitab"** denir. Buna göre Yahudiler ve Hıristiyanlar Ehl-i Kitab olarak isimlendirilir.

31. Bölüm
Mekke, Sevgilisine Kavuşuyor

Siyer Takvimi

Hicri 8.Yıl / Miladi 630
Mekke'nin Fethi gerçekleşti.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Allah'ın yardımı ve zafer günü gelip, insanların Allah'ın dinine akın akın girdiklerini görünce, Rabbini överek tesbih et; O'ndan bağışlama dile, çünkü O, tevbeleri daima kabul edendir.

Nasr Suresi

Bu gelişmeler olurken Mekkeli müşrikler Hudeybiye Anlaşma'sının maddelerine uymamaya başladı. Sonun başlangıcı yavaş yavaş geliyordu. Mekke artık bir İslam şehri olmaya doğru gidiyordu.

Hz. Peygamber (s.a.s.) on bin kişilik bir ordu ile yola koyulduğunda ataları Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'i düşünüyordu. Evet, bir bedevinin dediği gibi: "O, iki kurbanlığın; İsmail ve Abdullah'ın oğlu"ydu. Küçük İsmail'i Kâbe'ye taş taşırken hayal etti. İbrahim Peygamber'in Kâbe'nin yapımı bittikten sonra yaptığı duaya "Âmin!" dedi. Amaç kan dökmek, öç almak olmamalıydı. Amaç Kâbe'yi ilk haline; tevhidin ve Allah'ın (c.c) yeryüzündeki sembolü haline getirmek olmalıydı.

Şimdi atlar Mekke yolunda. Koştukça koşanların terleri sardı havayı. Atların toynaklarından çıkan ses bir zafer türküsü gibiydi.

Gökyüzündeki kuşlar Fil Olayı'ndan bu yana hiç bu kadar şen görülmemişti.

Rüzgâr ateş sarısı çölün üzerinden yalayıp geçerken bir dansa eşlik ediyordu sanki.

Bir düğüne gider gibi sürmeli gözleriyle Peygamber... Canım siyah gözleri... Uzun siyah saçlarına ne de güzel uyum sağlamıştı.

Ey Ebu Zer! Yalnızlıklarını bir köşeye koy artık... Sen ümmetin garibi değilsin bu gün...

Ey Abdullah İbn Ümmü Mektum! Gözlerini aç. Görenin, görülenin çağı bu gün... Âmâ değilsin bu gün...

Siz Ey Hacer'e koşanlar! Safanız olsun bu gün. Zemzemin olduğu bu güne susuzluk yakışır mı hiç...

Siz Ey Kâbe'nin etrafında kelebekler gibi dönenler!

Herkesin ateşini buradan götürdüğünü bilenler! Yanan ateş İbrahim Peygamber (s.a.s.)'in gönlünden gelmededir bu gün...

Hz. Peygamber (s.a.s.) tevazu içinde Mekke'ye girdi.

Rabbinin verdiği bütün nimetlere şükrederek girdi.

Bir yetimin girişiyle girdi.

Genç bir kızın hayâsıyla girdi.

Zalimlerin zulümlerine meydan okuyarak girdi.

Yiğitlerin selamıyla girdi.

O, mülk edinmek için girmedi.

Almak için girmedi.

Yıkmak için girmesi putlar içindi.

Yıl Miladi 630. Faran dağlarını okşayan bir ses. Bu Bilal'ın sesidir. Bu duyulan İslam'ın zafer sesidir.

Peygamberimiz (s.a.s.) askerlerini Mekke'nin etrafındaki dağlara yerleştirdi. Gece ateşler yakıldı. Bu

şimdiye kadar görülmemiş bir manzaraydı. Şehrin dört bir yanı askerlerle çevrilmişti. Mekkelilerin kalbini korku sardı. Müslümanlara karşı koymaya, savaşmaya cesaret edemediler. Çaresiz bir şekilde şehri peygamberimize teslim ettiler.

Peygamberimiz (s.a.s.) şehre büyük bir tevazu içinde Allah'a (c.c.) hamdederek girdi. Herkesin canının ve malının emniyette olduğunu bildirdi. Zamanında kendisini yurdundan çıkaran, olmadık işkenceleri yapan insanları bile affetti. Kâbe'yi büyük bir özlemle selamladı. İçindeki putları tek tek temizledi. Hamd ederek kendisine bu büyük nimetleri bağışladığı için Allah'ın (c.c.) huzurunda secdeye kapandı.

- Peygamberimiz (s.a.s.) Mekke'nin fethine yaklaşık on bin kişilik bir orduyla katıldı.
- Mekke halkı hemen hemen hiçbir çatışma olmadan teslim oldu.
- Peygamberimiz (s.a.s.) şehre büyük bir ağırbaşlılık içinde, Allah (c.c.)'a şükrederek girdi. Daha önce kendisine zulmeden, yurdundan çıkaran herkesi affetti.
- Kâbe'yi putlardan temizledi. Yeryüzünde Allah'ın (c.c.) evi ve tevhidin sembolü haline getirdi.

Kelime Öğrenelim:

- İslam mesajının önündeki engelleri kaldırarak, insanın gönlüne ve aklına ulaşmayı mümkün kılacak ortamı hazırlamaya **"Fetih"** denir.
- Allah'ın (c.c) duaları kabul etmesini dilemek amacıyla duanın sonunda söylenen söze **"Âmin"** denir.

32. Bölüm

Ayrılık Yaklaşırken

Siyer Takvimi

Hicri 10.Yıl / Miladi 632
Peygamberimiz (s.a.s.) Hac'da Vedâ Hutbesi'ni okudu.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin ve asla emeklerinizi boşa çıkarmayın!

Muhammed Suresi 33. Ayet

Mekke'nin fethinden sonra Hz. Peygamber (s.a.s.) Mekke'de kalmayarak tekrar Medine'ye döndü. Hac ibadeti farz kılındığı için ailesiyle birlikte hazırlıklara başladı.

632 yılında Mekke'ye doğru yola çıktı. Şehre gelip hac ibadetini yerine getirdi. Birkaç defa umre yapmasına karşın Hz. Peygamber (s.a.s.) ömründe bir defa hac yapmıştır. Ölümüne yakın olduğu için buna "Veda Haccı" denir. Hz. Peygamber (s.a.s.) hac ibadetini yaparken ***"Hac ibadetini benden gördüğünüz gibi yapınız. Belki bundan sonra sizinle bir daha buluşamam"*** diyerek ölümünün yakın olduğunu sezdirmiştir.

Hz. Peygamber (s.a.s.) hac ibadetini tamamladıktan sonra yüz bini aşkın kişiye bir hutbe okumuştur. Buna da "Veda Hutbesi" denir.

Veda Hutbesi'nde Peygamberimiz (s.a.s.) sözlerine "Ey insanlar beni iyi dinleyiniz! diye başlayıp şöyle devam etti:

Bilmiyorum, bu seneden sonra sizinle burada belki de bir daha hiç buluşamayacağım.

İnsanlar!

Bugünleriniz nasıl kutsal bir gün ise, bu aylarınız nasıl kutsal bir ay ise, Mekke nasıl kutsal bir şehir ise, canlarınız, mallarınız, namuslarınız da öyle kutsaldır, her türlü saldırıdan korunmuştur.

Ashabım!

Yarın Rabbinize kavuşacaksınız ve bugünkü her davranışınızdan mutlaka sorguya çekileceksiniz. Sakın benden sonra eski kötü alışkanlıklarınıza dönüp de birbirinizi öldürmeyin.

Bu vasiyetimi burada bulunanlar, bulunmayanlara bildirsin! Olabilir ki bildirilen kimse, burada bulunup doğrudan işitenden daha iyi anlayarak korumuş olur.

Ashabım!

Kimin yanında bir emanet varsa onu sahibine versin! Faizin her çeşidi kaldırılmıştır, ayağımın altındadır. Lakin borcunuzun aslını vermeniz gerekir. Ne zulmediniz, ne de zulme uğrayınız. Allah'ın emriyle faizcilik artık yasaktır. Cahiliyeden kalma bu çirkin âdetin her türlüsü ayağımın altındadır. İlk kaldırdığım faiz de Abdülmüttalib'in oğlu amcam Abbas'ın faizidir.

Ashabım!

Cahiliye devrinde güdülen kan davaları da tamamen kaldırılmıştır. Kaldırdığım ilk kan davası Abdülmüttalib'in torunu amcazadem Rebia'nın kan davasıdır.

İnsanlar!

Bugün şeytan, sizin şu topraklarınızda yeniden otoritesini kurmak gücünü kıyamete kadar kaybet-

miştir. Fakat siz, bu kaldırdığım şeyler dışında, küçük gördüğünüz işlerde ona uyarsanız bu da onu memnun edecektir. Dininizi korumak için bunlardan da sakınınız.

İnsanlar!

Kadınların haklarını gözetmenizi ve bu hususta Allah'tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları, Allah emaneti olarak aldınız; onların namuslarını ve iffetlerini Allah adına söz vererek helal edindiniz. Sizin kadınlar üzerinde hakkınız, onların da sizin üzerinde hakları vardır. Sizin kadınlar üzerindeki hakkınız, onların aile yuvanızı sizin hoşlanmadığınız hiçbir kimseye çiğnetmemeleridir. Eğer razı olmadığınız herhangi bir kimseyi aile yuvanıza alırlarsa, onları terbiye edebilirsiniz. Kadınların da sizin üzerinizdeki hakları, meşru bir şekilde, her türlü bakımlarını sağlamanızdır.

Mü'minler!

Size bir emanet bırakıyorum ki ona sıkı sarıldıkça yolunuzu hiç şaşırmazsınız. O emanet Allah'ın kitabı Kur'an'dır.

Mü'minler!

Sözümü iyi dinleyiniz ve iyi öğreniniz! Müslüman Müslümanın kardeşidir, böylece bütün Müslümanlar kardeştir. Din kardeşinize ait olan herhangi bir hakka saldırı helal değildir. Meğerki gönül hoşluğu ile kendisi vermiş olsun.

İnsanlar!

Allah her hak sahibine hakkını Kur'an'da vermiştir.

İnsanlar!

Yarın beni sizden soracaklar, ne diyeceksiniz?

"-Allah'ın elçiliğini görevini yerine getirdin, bize vasiyet ve öğütte bulundun, diye şehadet ederiz" cevabını verdiler.

Bunun üzerine Hz. Muhammed (s.a.s.): Şahit ol Ya Rab! Şahit ol Ya Rab! Şahit ol Ya Rab! dedi.

Hac ibadetini bitirdikten sonra Medine'ye dönen Hz. Peygamber (s.a.s.) artık huzur içindeydi. Allah'ın (c.c.) kendisine verdiği görevi eksiksiz yapmış, altmış üç yaşına gelmişti. Huzur içinde Medine'ye döndü.

- Peygamberimiz (s.a.s.) 632 tarihinde hac için Medine'den yola çıktı.
- Bu hac Peygamberimizin (s.a.s.) ilk ve son haccıdır.
- Vefatından hemen önce olduğu için bu hac, "Veda Haccı" olarak isimlendirilir.
- Hac sırasında yüz binden daha fazla Müslümana hitaben bir hutbe okumuştur.
- Bu hutbeye "Veda Hutbesi" denilir ve Peygamberimiz (s.a.s.) burada bütün Müslümanlara adeta vasiyetini bildirmiştir.

Kelime Öğrenelim:

- Mekke'de bulunan Kâbe'yi ve civarındaki özel yerleri, belirli vakit içinde ziyaret etmeye **"Hac"** ibadeti denir.
- Hz. Peygamber (s.a.s.) devrine yetişmiş, Müslüman olarak O'nun sohbetinde bulunmuş ve Müslüman olarak ölmüş olan kimselere **"Sahabi"** denir.

33. Bölüm
Ölüm Allah'ın Emri, Ayrılık Olmasa...

Siyer Takvimi

Hicri 11. Yıl / Miladi 632

Hz. Peygamber (s.a.s.) vefat etti.

Hz. Peygamber (s.a.s.) defnedildi.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla!

Hamd, Âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. O Rahman ve Rahim'dir Din Gününün sahibidir. Ancak Sana kulluk eder ve yalnız Senden yardım dileriz. Bizi doğru yola eriştir. Nimete erdirdiğin kimselerin yoluna; gazaba uğrayanların ya da sapıtanların yoluna değil.

Fatiha Suresi

Hz. Peygamber (s.a.s.) haccını tamamladıktan sonra huzur içinde Medine'ye döndü. Peygamberlik göreviyle beraber bu dünyadaki hayatı da son bulmak üzereydi. Veda Haccı esnasında indirilen Maide Suresi üçüncü ayette zaten bunu göstermekteydi. Allah (c.c.):

"Bu gün, size dininizi bütünledim, üzerinize olan nimetimi tamamladım, din olarak sizin için İslam'ı seçtim" buyurarak buna işaret etmişti.

O yıl Hz. Peygamber (s.a.s.) Ramazan Ayı'nı daha bir özenle geçirdi. Her yıl Ramazan ayında Cebrail'e Kur'an-ı Kerim'i baştan sona kadar okurdu. Bu yıl baştan sona iki defa okumuştur. Ramazan aylarında yaptığı on günlük itikâf ibadetini bu yıl yirmi gün yaptı. Medine'ye geldikten sonra yaptıkları arasında Uhud Şehitlerini ziyaret de vardı. Onlara dua etti. Buradan Baki mezarlığına gidip orada yatan arkadaşları için de Allah'tan (c.c) mağfiret diledi. Dirilerle vedalaştığı gibi ölülerle de vedalaşıyordu.

Hicri takvime göre Safer ayının son günlerinde hastalığı başladı. Artık mescide sadece namaz kıldırmak için çıkabiliyor, kimi zaman namaz da kıldıramıyordu. Hz. Ebu Bekir'e (r.a.) kendisi gelemediği zamanlarda namazı kıldırmasını emretti. Medine'nin

bütün kuyularından getirilen serin sularla yıkanıyor, ateşi düşürülmeye çalışılıyordu.

Hicretin 11. yılında Rebiülevvel ayının 14. günü olan Pazartesi günü hastalığı şiddetlendi. Güneş yavaş yavaş dağların arasından kaybolurken o artık bu fani dünyaya gözlerini kapatmıştı. O gerçek sevgili olan Rabbine ve hakiki yurt olan Ahiret yurduna, Cennet-i Âlâ'ya kavuşmuştu. Son sözleri şuydu:

"Ey Rabbim, Peygamberler, şehitler, sıddikler ve salihlerden kendilerine nimette bulunduklarınla beraber, Beni de affet ve rahmetinle kucakla! Artık beni, refik-i âlâya, yüce dostluğuna kabul buyur! Allah'ım, yüce dostluğunu istiyorum! Allah'ım, yüce dostluğunu istiyorum! Allah'ım, yüce dostluğunu istiyorum!

İnna lillahi ve İnna ileyhi Raciun!

Sahabi; Hz. Peygamber'in (s.a.s.) vefatına çok üzülmüştür. Hatta Hz. Ömer (r.a) ilk başta Hz. Peygamber'in (s.a.s.) vefat ettiğini kabullenmek istememiştir. Ama Hz. Ebu Bekir'in (r.a) bütün insanların öleceğini, Hz. Peygamber'in de (s.a.s.) bir insan olduğunu söylemesi sahabeyi yatıştırmıştır.

Zaten Kuran'ı Kerim de bunu açıkça belirtmiştir:

"Muhammed, ancak bir peygamberdir. Daha önce de peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi O ölür ya

da öldürülürse, gerisin geriye eski dininize mi döneceksiniz? Kim böyle geri dönerse, Allah'a hiçbir şekilde zarar vermiş olmayacaktır. Allah şükredenleri mükâfatlandıracaktır." *(Al-i İmran Suresi 144. Ayet)*

Hz. Peygamber'in (s.a.s.) nereye gömüleceği konusunda kısa bir kararsızlık yaşandı. Peygamberlerin öldükleri yere gömüleceği yönündeki Peygamberimizin (s.a.s.) sözünün hatırlatılması bu meseleyi de çözdü. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) vefat ettiği yer olan Hz. Aişe'nin (r.ha) odasında bir mezar kazıldı. Amcası Hz. Abbas (r.a) ve Hz. Ali (r.a), Peygamberimizin (s.a.s.) cenazesini yıkadılar. Erkekler, kadınlar ve çocuklar akın akın gelip cenaze namazını kıldılar. Hepsi Hz. Peygamber'e (s.a.s.) dua ediyordu. Çarşamba günü gece yarısı toprağa verildi. Peygamberimizin (s.a.s.) kabrinin bulunduğu yer "Ravza-i Mutahhara" (Tertemiz Bahçe) olarak isimlendirilir ve hacca giden Müslümanlar mutlaka Peygamberimizin (s.a.s.) buradaki kabrini ziyaret edip mescidinde namaz kılarlar.

Müslümanlar Peygamberimizin (s.a.s.) vefatıyla soğuk kış gecelerinde sağa sola kaçışan koyunlar gibi olmuştu. Ama bıraktığı iki emanet yollarını hep aydınlatacaktı.

Allah'ın (c.c.) kitabı Kuran'ı Kerim ve kendi örnek hayatı. Bunlara uyan Müslümanlar hep doğru yolda olacaktı.

- Peygamberimiz (s.a.s.) vefat ettiği yılın Ramazan ayında Cebrail'e Kuran'ı Kerim'i iki defa baştan sona okudu.
- 632 yılının Safer ayının son günlerinde hastalığı arttı.
- Hastalığı ağırlaşınca namazları Hz. Ebu Bekir'in (r.a) kıldırmasını emretti.
- Hicretin 11. yılı Rebiü'l-Evvel ayının 14. günü vefat etti.
- Kabri vefat ettiği yer olan Hz. Aişe'nin (r.ha) odasına kazıldı.
- Peygamberimizin (s.a.s.) kabrinin bulunduğu mekâna "Ravza-i Mutahhara" denilir.

Kelime Öğrenelim:

- Ramazan ayı içinde ibadet maksadıyla belli bir süre için dünya işlerinden sıyrılıp mescidde veya herhangi bir yerde yalnız kalmaya **"İtikâf"** denir.
- **İnna lillahi ve İnna İleyhi Raciun!** : Biz Allah'a (c.c) aitiz, muhakkak O'na geri döneceğiz.

SONSÖZ YERİNE

Ben Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında yaşamış bir çocuk olsaydım; zaman, İsa Peygamberimizden 571 yıl sonrayı gösteriyor olurdu. Tarihçiler yaşanan zamanı kocaman defterlerine Miladi 6.yüzyıl olarak yazarlardı.

Ben Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında yaşamış bir çocuk olsaydım; Kocaman kocaman adamların yolculuğa çıkmadan önce evlerinde kendi elleriyle yaptıkları helvadan putlara saygı ile eğilip önlerinde diz çöktüklerini, sonra acıkınca da helvaları afiyetle yediklerini görürdüm. O zamanın büyüklerine, çocukların bile yapmayacağı komik işlerinden dolayı gülerdim. Bir ben değil, siyah örtüsüne bürünen o güzelim Kâbe'de gülerdi.

Ben Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında yaşamış bir çocuk olsaydım; mutlaka babamın anneme bir akşam şöyle dediğini duyardım.

- İçimizden adı güzel kendi güzel bir insan çıktı.
- O kalpsiz dünyanın çarpan kalbidir. O Hz. Muhammed'dir. Abdullah'ın yetimidir.
- Bir Olan Allah'ın (c.c.) kuludur ki; kula kulluktan nefret eder.
- Selam kadar serindir ki; esenlik yurdunun müjdecisidir.

- Cebrail'in dostudur ki; sözüne yalan karışmaz.

Babamı heyecanla dinleyen benim için sabah zor olurdu.

Ben Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında yaşamış bir çocuk olsaydım; O, insanlara güzel dinimizi anlatmak için gittiği Taif'te onun kendilerini ne kadar çok sevdiğini bilmeyen bazı küçük çocuklar onu taşlarken, ben o taşların önüne geçer, ona değip canını yakmasına asla izin vermezdim.

Ben Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında yaşamış bir çocuk olsaydım; O Mekke'den Medine'ye göç ederken mutlaka ona yol arkadaşı olur, azık torbasını ve su kabını ben taşırdım.

Ben Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında yaşamış bir çocuk olsaydım; O hicret edip Medine'ye ulaşırken onu en önce görmek için ağaçların en tepesine ben çıkar, onu görünce de en yüksek sesimle insanlara bunu ben müjdelerdim.

Ben Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında yaşamış bir çocuk olsaydım; Mekke'nin fethinde hemen Kâbe'ye koşar tıpkı İbrahim Peygamberimiz (s.a.s.) gibi oradaki putları en önce ben kırmaya başlardım.

Ben Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında yaşamış bir çocuk olsaydım; Veda Hutbesine binlerce insanla beraber şahit olurdum. Yaşadığım müddetçe orada

söylediği sözlere sadık kalır, güzel bir dünyanın kurulmasına katkı sağlardım.

Ben Peygamberimiz (s.a.s.) zamanında yaşamış bir çocuk olsaydım; kim bilir, belki aşağıdaki okuyacağınız hadisleri sizlere ben aktarmış olurdum:

Ebû Saîd'den (r.a); **"Allah güzeldir, güzelliği sever. Cömerttir, cömertliği sever. Temizdir, temizliği sever."**

***

Hz. Ömer'den (r.a); **"İman, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine inanmandır. Cennete, Cehenneme, amellerin tartılacağına, öldükten sonra dirilişe inanmandır. Hayrı ve şerri ile kadere inanmandır."**

***

İbn Ömer'den (r.a);**"İslam şu beş esas üzerine kurulmuştur: Allah'tan başka hiçbir ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şehadet etmek, namazı dosdoğru kılmak, zekât vermek, hacca gitmek ve Ramazan orucunu tutmak."**

***

Ebû Ümâme'den (r.a); **"İyiliklerin seni sevindirir, kötülüklerin de seni üzerse, sen olgun mü'minsin."**

***

ᴥ İbn Amr'dan (r.a); **"En hayırlı Müslüman, Müslümanların dilinden ve elinden selâmette oldukları kimsedir."**

***

ᴥ İbn Mes'ud'dan (r.a); **"Allah'ım! Yaratılışımı güzel kıldığın gibi ahlâkımı da güzel eyle."**

***

ᴥ Ebû Hüreyre'den (r.a); **"Bütün gücünüzle temiz olmaya çalışınız. Çünkü Allah, İslâm binâsını temizlik üzerine kurmuştur. Cennete de ancak temiz olanlar girer."**

***

ᴥ Zeyd bin Hârise'den (r.a); **"Vahyin ilk indiği sıralarda Cebrâil bana geldi, abdest ve namazı öğretti."**

***

ᴥ Enes'ten (r.a); **"Sofraya oturduğunda 'Bismillah', sofradan kalktığında da 'Elhamdülillah' diyen kişinin önünden sofra henüz kalkmadan günahları bağışlanır."**

***

ᴓ Ka'b bin Ucre'den (r.a); **"Ezan sesini işittiğinizde, Allah'ın davetçisi olan müezzinin çağrısına uyunuz."**

***

ᴓ Enes'ten (r.a); **"Amellerin en üstünü vaktinde kılınan namaz, anne babaya yapılan iyilik ve Allah yolunda cihad etmektir."**

***

ᴓ Enes'ten (r.a); **"Biriniz Rabbiyle konuşmak istiyorsa Kur'ân okusun."**

***

ᴓ İbn Abbas'tan (r.a); **"Namazını dosdoğru kıl, zekâtını ver, Ramazan orucunu tut, hac ve umreyi yap, anne-babana iyilik et, akrabalarınla iyi ilişkiler içinde bulun, misafirlerine ikram et, iyiliği emret, kötülükten sakın. Hak nerede ise sen de orada ol."**

***

ᴓ Ebû Karsafe'den (r.a); **"Kim bir mescid yaparsa, Allah da onun için cennette bir ev yapar. Mescidin temizliğini yapmak ise cennet kadınlarının mehirleridir."**

***

ᴓ Ebû Hureyre'den (r.a); **"Ramazan ayı girdiğinde cennet kapıları açılır, cehennem kapıları kapanır, şeytanlar zincire vurulur."**

***

ᴓ Damre bin Hubeyb'den (r.a); **"Her şeyin bir kapısı vardır. İbâdetin kapısı da oruçtur."**

***

ᴓ Abdullah bin Cerad'dan (r.a); **"Hac yapın. Şüphesiz hac, suyun kiri yıkadığı gibi günahları yıkar, temizler."**

***

ᴓ Câbir'den (r.a); **"Malının zekâtını verdiğinde başına/malına gelecek kötülükleri gidermiş olursun."**

***

ᴓ Ebû Ümâme'den (r.a); **"En üstün sadaka, fakire gizlice verilen ve malı az olanın imkânlarını zorlayarak verdiği sadakadır."**

***

ᴓ Ebû Hureyre'den (r.a); **"Kurbanlıklarınızı iyisinden seçiniz. Çünkü onlar sıratta sizin bineklerinizdir."**

***

ꕥ Hz. Ömer'den (r.a); **"Helâl da bellidir, haram da bellidir. Öyle ise seni şüphelendiren şeyi bırak, şüphelendirmeyen şeye bak."**

***

ꕥ Ebû Saîd'den (r.a);**"Biriniz Rabbinden rızık istediğinde helâl olanı istesin."**

***

ꕥ Abdullah bin Mes'ud'dan (r.a); **"Müslümanın malının haramlığı, kanının haramlığı gibidir."**

***

ꕥ Ebû Bekre'den (r.a); **"İki şey vardır ki, Allah cezâsını daha dünyada iken verir: Biri zulüm, diğeri anne babaya karşı gelmek."**

***

ꕥ Enes'ten (r.a); **"İki kişi vardır ki, kıyâmet günü Allah onlara rahmet gözüyle bakmaz: akrabalarıyla ilgiyi kesen kimse ve kötü komşu."**

***

ᴄᴈ Hz. Âişe'den (r.ha); **"Cebrail bana komşu hakkında o kadar çok tavsiyede bulundu ki, komşuyu komşuya mirasçı kılacak sandım."**

***

ᴄᴈ Ebû Saîd'den (r.a); **"Bir hastayı ziyâret ettiğinizde, daha çok yaşayacağını söyleyin. Çünkü bu birşey değiştirmez, fakat hastanın gönlünü hoş tutar."**

***

ᴄᴈ İbn Mes'ud'dan (r.a); **"Davete karşılık verin, hediyeyi geri çevirmeyin ve Müslümanları dövmeyin."**

***

ᴄᴈ Enes'ten (r.a); **"Çocuklarınıza değer verin ve onları güzelce terbiye edin."**

***

ᴄᴈ Hz. Hasan'dan (r.a); **"Müslüman kardeşini sevindirmen, Allah'ın bağışlamasını gerektiren şeylerdendir."**

***

ᴄᴈ Ebû Mûsâ'dan (r.a); **"Aranızda selâmı yaygınlaştırın ki, birbirinizi sevesiniz."**

***

ℭ Hz. Âişe'den (r.ha); **"Biriniz bir şey yediği zaman Allah'ın adını ansın. Eğer başında Allah'ın adını anmayı unutursa, 'Bismillâhi alâ evvelihi ve âhirihî (Başında da, sonunda da Allah'ın adıyla)' desin."**

***

ℭ Ebû Mûsâ'dan (r.a); **"Bir yere girmek için üç defa izin istediğiniz halde izin verilmezse geri dönün."**

***

ℭ Eş'as bin Kays'dan (r.a); **"İnsanlar içerisinde Allah'a en çok şükreden, insanlara en fazla teşekkür edendir."**

***

ℭ İbn Mes'ud'dan (r.a); **"Sabır, imanın yarısı; Allah'ın her türlü hükmüne gönülden teslimiyet de, imanın tamamıdır."**

***

ℭ Ebû Ümâme'den (r.a); **"Şüphesiz günahları yazan sol taraftaki melek, günah işleyen Müslümanın günahını yazmadan altı saat bekler. Bu müddet içerisinde pişmanlık duyup Allah'tan bağışlanmayı dilerse yazmaz. Bunu yapmazsa bir günah yazılır."**

***

ᴄᴈ İbn Amr'dan (r.a); **"Şeytan birinize gelir, şöyle vesvese verir: 'Göğü kim yarattı?' O kişi, 'Allah' der, 'Yeri kim yarattı?' der. O kişi 'Allah' cevabını verir. Bu defa 'Allah'ı kim yarattı?' der. Biriniz bunu hissettiğinde 'Ben Allah'a ve Rasûlüne iman ettim' desin."**

***

ᴄᴈ Üsâme bin Şüreyk'den (r.a); **"İnsanlara güzel ahlâktan daha değerli bir şey verilmemiştir."**

***

ᴄᴈ Ümmü Seleme'den (r.ha); **"Amelde gayretli ol! Allah'ın rahmetine güvenerek tembellik gösterme."**

***

ᴄᴈ Zeyd bin Erkâm'dan (r.a); **"Kişi yerine getirmek niyetiyle, din kardeşine söz verir. Sonra da geçerli bir mazeret sebebiyle onu yerine getiremez ve söz verdiği yere gelemezse günahkâr olmaz."**

***

ɞ Enes'ten (r.a); **"Kişiye din ve dünya işlerinde güven duyulması, ona mutluluk olarak yeter."**

***

ɞ Ebû Umâme'den (r.a); **"Bereket büyüklerimizin yanındadır. Küçüklerimize şefkat, büyüklerimize hürmet göstermeyen bizden değildir."**

***

ɞ İbn Mes'ûd'dan (r.a); **"Yeryüzündekilere merhamet et ki, göktekiler de sana merhamet etsinler."**

***

ɞ Hz. Ömer'den (r.a); **"Garip ve kimsesizlerin dost ve yardımcısı Allah ve Rasûlüdür."**

***

ɞ Ebû Hureyre'den (r.a); **"Sevdiğini ölçülü sev; bir gün gelir sevmediğin biri olabilir. Sevmediğini de ölçülü olarak sevme; bir gün gelir dostun olabilir."**

***

ɞ İbn Ömer'den (r.a); **"Kaba davranana yumuşaklıkla davranarak, vermeyene vererek şerefi Allah katında arayınız."**

***

 İbn Mes'ûd'dan (r.a); **"Size Allah'ın azabı hatırlatıldığı zaman yapmak istediğiniz kötülükten vazgeçiniz."**

***

 Ebû Hureyre'den (r.a); **"Birinizin gönlünden Müslüman kardeşine faydalı bir nasihat geçiyorsa onu söylesin."**

***

 Übeyy bin Ka'b'dan (r.a); **"Gerçek tevbe, günahı işlediğin anda pişmanlık duyman, Allah'tan affını dilemen, sonra da o günahı bir daha hiç işlememendir."**

***

 Yezid bin Üseyd'den (r.a); **"Kendin için istediğini insanlar için de iste."**

***

 Sehl bin Hanzale'den (r.a); **"Güzelce giyinip kuşanınız; kılıp kıyâfetinizi düzeltiniz. Tâ ki insanlar arasında siyah üzerindeki beyaz gibi görünesiniz."**

***

☙ Hz. Ebû Bekir'den (r.a); **"Doğruluğa dört elle sarılın. Çünkü doğruluk cennet kapılarından bir kapıdır. Yalandan da uzak durun. Çünkü yalan, cehennem kapılarından bir kapıdır."**

***

☙ Ebû Zer'den (r.a); **"Nerede olursan ol, Allah'tan kork. Kötülüğün peşinden iyilik yap ki, onu silsin. İnsanlarla da iyi geçin."**

***

☙ Abdullah bin Cerad'dan (r.a); **"İyiliği emreden onu işleyen gibidir."**

***

☙ Ebû Mes'ud el-Bedrî'den (r.a); **"Geçmiş peygamberlerin sözlerinden insanların en son kavradığı söz şudur:**

"Utanmadıktan sonra istediğini yap."

***

☙ İbn Abbas'tan (r.a); **"En üstün amel, niyette doğruluktur."**

***

Ꞩ İbn Ömer'den (r.a); **"Bir kadın, bir kediyi bağlayıp ölünceye kadar bir şey yedirmediği ve yeryüzünün haşeratından da yemesine müsaade etmediği için cehenneme girdi."**

***

Ꞩ Ebû Hureyre'den (r.a);**"Biriniz esnediğinde eliyle ağzını kapatsın."**

***

Ꞩ Ebû Hureyre'den (r.a);**"Biriniz aksırdığında iki eliyle yüzünü kapatsın ve sesini kıssın."**

***

Ꞩ Ebû Katâde'den (r.a); **"Biriniz su içtiğinde içtiği kabın içine nefesini salmasın. Tuvalete girdiğinde tenâsül uzvuna sağ eliyle dokunmasın. Sağ eliyle temizlemesin."**

***

Ꞩ Ebû Hureyre'den (r.a); **"Birinizin saçı varsa bakımını iyi yapsın."**

***

Ꞩ Ümmü Hakîm'den (r.a); **"Hediyeleşiniz. Çünkü hediye sevgiyi katlar ve kalplerdeki kinleri giderir."**

***

☙ Abdullah bin Ümmü Haram'dan (r.a); **"Ekmeğe saygı duyun. Çünkü o göğün ve yerin bereketlerindendir. Kim sofradaki ekmek kırıntılarını yerse günahları bağışlanır."**

***

☙ Abdullah bin Ebî Rebîa'dan (ra); **"Borcun karşılığı teşekkür etmek ve söz verilen vakitte vermektir."**

***

☙ Süheyb bin Sinan'dan (r.a); **"Herhangi bir kişi vermemek niyetiyle bir borç alırsa kıyamet günü hırsız olarak Allah'ın huzuruna çıkar."**

***

☙ Hz. Âişe'den (r.ha); **"Kötü ahlâk uğursuzluktur. En kötüleriniz, ahlâkı en çirkin olanlarınızdır."**

***

☙ Enes'ten (ra); **"Kötü arkadaştan sakın! Onunla tanınacağından şüphen olmasın."**

***

ꕥ Cabir'den (r.a); **"Açgözlülükten sakının! Çünkü o peşinen fakirliktir."**

***

ꕥ Hz. Ebû Bekir'den (r.a); **"Yalandan sakının! Çünkü yalanla doğru, iki zıt kutupturlar."**

***

ꕥ Abdurrahman bin Avf'tan (r.a);**"Yarın yaparım, ertesi gün yaparım" gibi düşünceler şeytanın prensibidir. Onu mü'minlerin kalplerine atar."**

***

ꕥ Enes'ten (r.a); **"Canının çektiği her şeyi yemen israftandır."**

***

ꕥ Bera bin Âzib'den (r.a); **"Şımarıklık kötülüktür."**

***

ꕥ İbn Mes'ud'dan (r.a); **"Küs olan iki kişiden önce selâm veren, küskünlüğü devam ettirme sorumluluğundan uzaktır."**

***

ꕥ Ebû Hureyre'den (r.a); **"Yemin, malı sattırırsa da onun bereketini giderir."**

***

ꕥ Huzeyfe'den (r.a); **"Şu şöyle dedi, bu böyle dedi" gibi dedikodularla bir yerlere varmaya çalışmak ne kötüdür."**

***

ꕥ İbn Ömer'den (r.a); **"Üç kişi bir araya geldiğinde ikisi üçüncüyü bir tarafa bırakıp da aralarında gizlice konuşmasınlar."**

***

ꕥ Enes'ten (r.a); **"En güçlünüzün kim olduğunu size haber vereyim mi? Öfkelendiğinde kendine en iyi hâkim olabilendir."**

***

ꕥ Ebû Hureyre'den (r.a); **"Hasetten sakının. Çünkü haset, ateşin odunu yeyip bitirdiği gibi iyilikleri yer bitirir."**

***

Ebû Hureyre'den (r.a); **"Münafığın alâmeti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, söz verdiğinde sözünden döner. Kendisine emanet edildiğinde hıyanet eder."**

***

İbn Abbas'tan (r.a); **"İçki ve kumar haramdır. Her sarhoş edici şey haramdır."**

***

KAYNAKÇA

Afzalu'r-Rahman; **Siret Ansiklopedisi**, İnkılâb Yayınları, İstanbul 1990.

ALİOĞLU, Mehmet; **Hz. Peygamber'in İzinde**, 2.Baskı, Konevi-der Yay. Konya 2007.

ALTUNTAŞ, Halil, ŞAHİN, Muzaffer; **Kuran-ı Kerim Meali**, 2. Baskı, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Ankara 2006.

AYVERDİ, İlhan; **Misalli Büyük Türkçe Sözlük,** 2. Baskı, Kubbealtı Neşriyat, İstanbul 2006.

Bütün Yönleriyle Asr-ı Saadette İslam, I-V, ed. Vecdi Akyüz, Beyan Yayınları, İstanbul 1995.

DERVEZE, Muhammed İzzet; **Kur'an'a Göre Hazreti Muhammed'in Hayatı**, I-III, çev. Mehmet Yolcu, Yöneliş Yayınları, İstanbul 1989.

el-BUTİ, M. Said Ramazan; **Fıkhu's-Sire: Peygamberimiz'in Uygulaması ile İslam**, çev. Atik Aydın, Bilge Adam Yayınları, İstanbul 2006.

el-CEVZİYYE, İbni Kayyım; **Zadü'l-Mead,** I-VI, çev. İbrahim Türklü, 4. Baskı, Pınar Yayınları, İstanbul 2007.

el-MUBAREK-FURİ, Safiyurrahman; **Peygamberimiz'in Hayatı ve Daveti**, çev. Halil İbrahim Kutlay, Risale Yayınları, İstanbul 1999.

HAMİDULLAH, Muhammed; **İslam Peygamberi**, çev. Mehmet Yazgan, Beyan Yayınları, İstanbul 2004.

İBN HİŞAM; **Siret-i İbn Hişam**, I-IV, çev. Hasan Ege, Kahraman Yayınları, İstanbul 2001.

İBN İSHAK; **Siret**, çev. Sezai Özel, Akabe Yayınları, İstanbul 1991.

KANDEHLEVİ, Yusuf; **Hayatü's Sahabe: Hz. Muhammed (s.a.v.) ve Ashabının Yaşadığı İslamiyet**, çev. Ahmed Meylanî, Divan Yayınları, İstanbul 1980.

KARAGÖZ, İsmail; **Dini Kavramlar Sözlüğü**, Diyanet İşleri Başkanlığı, Ankara 2005.

KOMİSYON; **Peygamberimi Öğreniyorum**, 3. Baskı, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Ankara 2006.

KÖKSAL, Mustafa Asım; **Hz. Muhammed (s.a.v) ve İslamiyet**, Işık Yayınları, İstanbul 2007.

SARIÇAM, İbrahim; **Hz. Muhammed ve Evrensel Mesajı**, 2.Baskı, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Ankara 2004.

SOLMAZ, N. Mehmed – ÇAKAN, İsmail Lütfi; **Kur'an-ı Kerim'e Göre Peygamberler ve Tevhid Mücadelesi**, 3.Baskı, Ensar Neşriyat, İstanbul 2006.

ŞULUL, Kasım; **Hz. Peygamber Devri Kronolojisi**, İnsan Yayınları, İstanbul 2003.

ÜNAL, Vehbi; **Peygamber Efendimizin Veda Hutbesi**, Rağbet Yayınları, İstanbul 1998.

VATANDAŞ, Celalettin; **Hz. Muhammed'in Hayatı ve İslam Daveti**, I-II, 2.Baskı, Pınar Yayınları, İstanbul 2004.

YENİÇERİ, Celal; **Hz. Muhammed: Yaşadığı Hayat**, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Vakfı Yayınları, İstanbul 2000.